

1927 m.

Nr. 11.

Šventą dieną švęskime!

Šv. Tėvo paskir-
ta ir palaiminta

M. A. intencija
gruodžio mėn.

1. Motinoms.

Jei nebūtų šventadienių, jos niekumet nerastų sau poilsio. Motinų vargas būtų nepakierčiamas. Nuo ryto iki vakaro plušyk ir plušyk be jokios atvangos. Iš kur imsis jėgų, jei nė dienutės savaitėje neturėtų pailsio. Visi mes gerai žinome, kiek vargo padeda mūsų motinėls iki mūsų išaugino: jų kartais ištisos naktys nemiegotos beraminant savo verkiančius mažutėlius, o ateina diena vėl, motin, tu turi būti pirmutinė. Be tavęs nesukils šeimyna, be tavęs nepravirs pusryčių, be tavęs neapšers gyvulių... Vos tik subudo vaikai,— skubink prie jų, kitaip ausų spiginantiems kliksmams nebus ga'o. O kas suskaitys motinos vargus, kai ateis pavasaris, vasara, ar ruduo. Aš manau čia apie laukų darbus.. Ar be jos bus apžiūrėti daržai, laukai ir

namai? Vos spėjo apsidirbt virtuvėj, pavalgydint vaikus, jau, žiūrėk, jį daržus ravi, bulves kaupia arba antai jau su naščiais linguoja į artimą upelį žlugto velėti. Dar tik keleta žodžių pasakytą, o jau pasigailėjimo ašara nori išsiveržti iš mūsų akių, bet kas jėis į jos širdį ir suskaltys visus vargus ir rūpesčius per visą jos gyvenimą? Atimti dabar iš motinos vienintelę jos susiramino ir pailsio dienele — šventadienį, tai reiškia risti kitą akmenį ant jos suvargintų pečių, kad ji nė kiek neįstengtų pasijudinti. Čia gerasis Dievas pasiskubina į pagalbą ir net liepte liepia pasilsėti, nes Jis sakyta įsako: „Šventą dieną švęsk!“

Tėvui, namų šeimininkui, irgi ne mažiau rūpesčių.

2. Tėvams. Visas sušilęs sumuręs dirba jis per dienų dienas nuo ankstybo ryto iki pat sutemų. Ir daug jis turi naudos iš to! — Gera! dar, kad metal pasitaikė derlingi, bet jei ledai išmušė javus arba gausūs lietūs supūdė sugululius rugius ar bulves išmarkino, džiauksis tuomet, žmogau, iš savo prakaito ir semk naudą iš savo darbų! Ir čia dar atimk iš jo paskutinę pailsio dienele, tai uždek jungą ir akmenį prie kaklo pririšk, kad jis neįstengtų nė išsitiesti. Čia atsiskubina Dievas ir Bažnyčia į pagalbą ir, pakėlę suvargusį žmogelį, pastato ant kojų įsakydami: šešias dienas padirbai, septintą ilsėkis.

Kaip smagu, kaip gražu tuomet ūkininkui, išsiprausęs, susišukavęs, apsirėdžius išieginiais rūbais, paėmėti į artimą bažnytėlę arba, įsikisus bėruką į ratukus, pamėginti net keliolika kilometrų, pralėkti ir pasigrožėti iškilingais atlaidais tolimoje parapijoje. Ten su kaimynais, giminėmis; pasižneka, pasidžiaugia ir vėl gal grįžti namo! pilnas naujų jėgų ir žinių. Taigi džiauksis, ūkininke, kad turi Gerąjį Dievą per Tėvą, o rūpestingąją Bažnyčią per motiną. Kitaip nebeišbristum iš savo prakaito.

3. Darbininkams ir samdininkams. Jieks niekad neprašistų linksmesnė dienuitė. Visumet ausys dundėtų nuo mašinų bruzdėjimo, pyškėjimo ir klegėjimo; akys nepamatytų skaisčios saulutės, jei iš ryto turi lįst į žemę, o tik sutemoj visas sudulkėjęs, nė į žmogų nepanašus, pasirodo ant žemės.

Atimk tokiam šventadienį, tai geriau atsinešk kastuvą ir gyvą palaidok žemėje. Bet laimel, čia vėl pasigirsta balsas: „šventą dieną švęsk“ ir suvargęs darbininkas išsitielia ir atsikvėpęs pamato, kad jis ne mašina ir ne gyvulys, bet gražus ir mylimas Danguis Tėvo vaikelis, kuriam ruošinama yra už tuos darbus laimės vainikas. Tai šventa diena surėdė, kad jis antai, gražiai išsiprausęs, pasirėdęs, puikioj Dievo bažnyčioj klūpo ir vietoj mašinų bildeslo girdi lyg angelų balsus, kai sutartinai choras gieda arba vargonai groja. Kaip jis mielai laukia šventadienio ryto išauštant! Atimdamas šventadienį, atimtum paskutinę džiaugsmo valandėlę.

4. O valdininkams. Kiek daug tyro džiaugsmo iš šventadienių gali įgyti ir miestų valdininkai bei tarnautojai? Nuobodus rašomų mašinų takšėjimas, pasikeičia gražiomis bažnyčių giesmėmis, įkyrūs lankytojų reikalavimai malonių pasikalbėjimų su draugais, knygų pasiskaitymu, atlankymu susirinkimų, pasivaikščiojimais po žaliuojančius laukus, pievas, girias. Kas supras

tuos įspūdžius, kuriuos jis randa gyvoje gamtoje, kai ima žiūrėti į gėles, pasilpuošusias pulkesniais neg Saliamono rūbais, ima klausytis, skambesnių už Dovidą aitą, paukščių balsų. Visa tai duoda šventadienis, nes ir jam yra pasakyta: „šventą dieną švęsk!“

Čia galime daug, daug padėkoti gerajam Dievuliui už tą tėvišką Jo rūpestį savo vaikeliais. Jis pirmas parodė mums kelią ir davė pavyzdį, nes ir Jis per šešias dienas kūrė pasaulį, o septintą dieną ilsėjosi. Todėl Dievas nori, kad ir Jo vaikeliai taip darytų, kadangi Dievas padarė žmogų į savo paveiklą ir panašumą (Gen. I, 26).

Šv. Vincentas Ferreri kviečia Ražančių kalbėti.

Kaip švęsti?

Nelaimė! Mūsų laikais jau ne taip pradeda suprasti šventadienių šventimą, kaip turėtų būti. V. Dievas įsteigė šventadienį, kad žmogaus kūnas pasilsėtų, o jo siela pakiltų prie Dievo, atsimintų, kam jis gyvena pasaulyje, kad ne viena duona žmogus gyvas, bet ir klekvienu žodžiu, einančiu iš Dievo lūpų (Deut. 8, 3). O vis gi žmonės pamiršta tą gražų šventos dienos paskyrimą, paverčia ją, jei ne kūno vergiškais darbais, tai netikusiems pasilinksminimams, o vargšai sielai nė trupučio maisto neduoda.

O, metas, jau metas būtų ir mūsų laikais susirasti tokiems šventiesiems, kaip šv. Pranciškus Ksaveras, šv. Petras Klaveras, arba net kaip tas 15-jo amžiaus šv. Vincentas Ferraris, kuris tūkstančiais ir dešimtimis tūkstančių žmonių sutraukdavo į bažnyčią; ir čia jau pirmas to šventojo įsakymas visiems, kurie tik nori pataisyti savo gyvenimą, būdavo, kad jie labiau lankytų savo bažnyčias ir rūpintųsi šventomis dienomis priimdinėti Švenč. Sakramentą. Šventos Mišlos, pamokslas ir šv. ražančiaus kalbėjimas, tai ir buvo jo didžiausieji įrankiai, kuriais jis traukė žmones prie Dievo. Šventadienis turi būti Viešpačiui pašvęstas, nes jis net vardą turi: „Viešpaties diena!“ Geri katalikai šventos dienos kitaip ir nesupranta, kaip pagarbinti Viešpatį Dievą, tą dieną nueiti į bažnytelę, išklausti šventųjų mišų, pamokslo, priimti Švenč. Sakramentą... Bet ką neretai pamatome? Kai bažnyčios varpai visus kas gyvas šaukia pagarbinti Aukščiausiąjį Kūrėją ir dalyvauti su kunigu šv. Mišų aukoj, kuri yra lygiai ta pati, ką ir Kalvarijos auka, — pulkai jaunuomenės, besimėtydami nepadoriausiais žodžiais, traukia kur nors į gužynes, nuodėmingus susirinkimus, kad ten praleistų laiką girtuokliaudami, šokdami, bauriai burnodami... O paskui jie vėl grįžta prie pirmadienio darbo. Bet kaip? Nemigę, suvargusiomis akimis, skaudančiomis galvomis, o ypač neramiomis širdimis. Iš Dievo įsakymo: „atminti šventą dieną švęsti“ tik pasijuokia.

Šešias dienas išdirbęs žmogus reikalingas kūno ir sielos sveikatos. O ar pasilsį, jeigu šventą dieną praleidžia didžiausiam triukšme, šokiuose, gužynėse? O jei dar prisideda girtuoklavimas, o prie to dar pešlynės, tai galima sau įsivaizduoti, kaip tokią dieną pasilsima ir dvasioj atsi- gaunama. Gal pastebėjom nevienas, kaip išrodo šventadienio vakare alin- ses ir kiti panašūs namai. Prirūkyta, prispiaudyta, oras tvankus, dvokia... O kiek nuodėmių tokiais šventadienio vakarais pridaroma, kiek nekal- tybės prarandama, tai jau tik vienas Dievas žino! Kitas ir laukia šventos dienos, kad turėtų progos susilėti ir nusidėti. Kaip būtų malonu, jei grįžtų senovės papročiai, kada šventadienio rytą sukilę skubindavosi į pirklių ir ten vyrai aplė stalą susėdę o moters prie virtuvės besitrus- damos gražiai ir sutartinal ražančių pagledodavo ir kitų giesmelių. Toliau, papusryčiavę ir pasirėdę išėiginiais rūbais, skubindavosi į baž- nytelę, kad ten padėkotų gerajam Dievui už visos praėjusios savaitės malones ir paprašytų palaimos ateinančiai savaitėi. Be to, ne vienas skubindavosi į bažnytelę nevalgę, kad ten jis galėtų sutelkti džiaugsmo išsilgusiam Jo belaukiant Išganytojų, kuris juk pats pasakė: „Mano didžiausias troškimas būti su žmonių vaikais.“ „Geiste geidžiau valgyti draug su jumis šitą Velykų avinėlių“ (Luk. 22, 13).

Po pamaldų vėl gražiai šnekučiuodami vienį skirstydavosi namo, kiti eidavo į naudingą susirinkimą, treči gi į svečius pas savo gimines ar kalmynus, o dar kai kurie susiedavę gražių laikraščių ir knygų paskaityti ar paklausti, kai kiti skaito. Prieš išsiskirstydama jaunuome- nė gražiai padainuodavo, pažaisdavo ir pasilsėję kūnu ir dvasia visi eidavo namo.

Tai atsitikdavo, turbūt, dėl to, kad senovėj mūsų žmonės labiau gerbdavo Dievą ir Bažnyčią ir dėl to neišdrįsdavo laužyti jų įsakymų.

Jei žmogus klauso valsčiaus viršaičio įsakymų, tai juo labiau turi klausyti Dievo ir Bažnyčios. Kas pasakytą, tai turi būt ir išpildyta, nes kitaip laukia už tų įstatymų laužymą bausmė, nuo kurios tesaugoja Dievas kiekvieną, nes balsu patekti į gyvojo Dievo rankas! Supraskime šv. Tėvo troškimą ir melskimės per visą gruodžio mėnesį, kad tikintieji gražiai pradėtų švęsti šventadienius.

T. J. Bružikas S. J.

Mintys mąstymui.

1. Koks gi tai piktas dalykas, kurį jūs darote ir sutepate subatos dieną... Jūs didinate rūstybę ant Izraeliaus, nešvęsdami subatos (2 Ezdr. 13, 17. 18).

2. Atsimink šventą dieną švęsti. Šešias dienas darbuosies ir dirbsi visus savo darbus, o septintoje dienoje yra Viešpaties, tavo Dievo, subata; joje nedirbsi nė jokio darbo nei tu, nei tavo sūnus, nei tavo duklė, nei tavo tarnas, nei tarnaitė (Ex. 20, 8. 9. 10).

3. „Palaiminti nesuteptieji kelyje, kurie vaikščioja Viešpaties įstatyme. Palaiminti, kurie tyrinėja jo liudijimus, visa širdimi jo ieško“ (Psalm. 118, 1—2).

Šv. Petras Krizologas.

Gruodžio 4 dieną. Mėnesio globėjas.

Apie šv. Joną Aukšaburnį, tą nepaprastąjį Dievo Bažnyčios gynėją Konstantinopolyje, mes jau būsime daug ko girdėję. Panašiomis malonėmis yra pasižymėjęs ir Vakarų Bažnyčios Tėvas šv. vyskupas Petras, žmonių pramintas Aukšaburniu. Jis gimė Italijoje 405 metais. Savo nepaprastu pamaldumu ir kilniomis sielos ypatybėmis jis, dar mažu būdamas, jau atkreipė į save vietinio vyskupo akis. Gerasis vyskupas, pastebėjęs gily to vaikelio maldingumą ir karštą norą tarnauti Dievui, — paslėmė jaunąjį Petriuką į savo namus ir pats jį mokė tikėjimo tiesų, sykiu įskiepydamas į skaisčią vaikelio širdį ir nuoširdų pamaldumą į Išganytoją Švenč. Sakramente. Taip prisiruošęs Petrukas, netrukus įstojo į vienuolyną. Čia jis troško niekeno nepastebimas pašvęsti visą savo gyvenimą maldai ir atgalios darbais.

Bet tuo tarpu už storų vienuolyno sienų gyvenimas nerimo. Tai buvo audringi tautų kilnojimosi laikai. Visur pradėjo žvangėti kardai, ištisos šalys kilo gintis prieš iš rytų atplūstančias stabmeldžių žiaurąsias tautas. O įvairūs klaidatikliai norėjo sudrumsti net krikščionių vienybę.

Tuo laiku mirė Ravennos vyskupas ir Šv. Tėvas, išgirdęs apie šventą vienuolio Petro gyvenimą, į nieką neatsižiūrėdamas, paskyrė jį Ravennos vyskupu. Įšvęstas vyskupu, šv. Petras dabar su visų savo

apaštališkos sielos pasišventimu ėmė skelbti Dievo žodį. Jo ugningi pamokslai daugelį nusidėjėlių vėl priartinio prie Dievo, pašalino visą eilę žmonėse įsigalėjusių blogų papročių. Ravnos vyskupijoje netrukus iškilo daug prieglaudų seneliams ir našlaičiams, čia buvo pastatyta ir nemaža bažnyčių, ligoninių ir kitų gailestingumo įstaigų. Tačiau visų karščiausias to šventojo vyskupo troškimas buvo, — tai raginti žmones savo žodžiu ir raštu eiti kasdien prie šv. Komunijos! Jo raštuose dar ir dabar mes randame daugybę tokių pamokymų: „Jei toji moteriškė, kuri prisilietė tik kraštelį išganytojo rūbų, tuojau pagijo, — tai kaip gi mes turėtume susisitiptinti ir atsigaivinti, galėdami kiekvieną dieną paliesti mūsų Viešpaties Kūną ir Jį net priimti į savo sielą... Pats išganytojas yra duona, kuri kilo iš Nekalč. Panelės, buvo sumalta ant kryžiaus, pagaminta karsto krosnyje, galutinal priruosta bažnyčioje ir sudėta ant mūsų altorių, iš kur ji ir yra kas dieną dalinama tikintiesiems kaip maistas, stiprinąs mūsų sielą ir kūną“. O tiems krikščionims, kurie paklausę jo balso artinasi dažnai prie šv. sakramentų, šventasis kartojė: „Atsiminkite, mano brangūs krikščionys, argi gali mums išganytojas amžinybėje ką nors atsakyti ir savo begalinių gėrybių, jeigu jau šiame pasaulyje Jis net pats tapo mūsų maistu!..“

Šis šventas mūsų Mėnesio Globėjas mirė 450 metais. Tačiau jo apaštališkieji pamokymai turėtų galingai nualdėti ir Lietuvos M. A. narių širdyse. Jie turėtų sukelti ir mūyse karštesnio noro eiti prie šventų sakramentų šiais atšalusiais dvidešimtojo amžiaus laikais!

T. Paukštys S. J.

Kristui Karaliui.

*Būk Karaliu mano sielos,
Būk, o Jėzau, aš meldžiu,
Nes be Tavęs prie dorybių
Aš pakilti negaliu.*

*Siela veržias prie šventumo,
Trokšta gera ledaryt.
Kūnas — nuodėmėj sutvertas,
Nesistengia jos klausyt.*

*Standien sieloj geros mintys,
Gema prižadai šventi,
Ryt verglįoj kūno
Sunakinti jie virst.*

*Gelbėk, Jėzau, mano sielą
Tavęs vieno jįnt trokšta,
Nes pavergt negali kūno
Be Tavęs tvirtybės bokšto.*

*Už tai, Jėzau mano sielos
Būk Valdovu, o taia
Aš kasdien laimėstu kovą
Būs'u Tau ištikima.*

L B.

Doc. Kun. Pr. Penkauskas.

Šv. Mišių klausymas.*)

Seniau ir dabar.

Viešpats Jėzus Kristus per paskutinę vakarienę, įstatęs Švenčiausiąjį Sakramentą ir Šv. Mišių auką, tarė apaštalams: „Tai darykite mano atminimui“ (Luk. 22, 19). Apaštalai savo Mokytojo įsakymą suprato ir vykino. Jie ir jų papėdininkai — vyskupas ir kunigai nuo pat krikščionijos atsiradimo laikė Šv. Mišias. „O jei Kristus įsakė apaštalams Mišias laikyti“, — sako žinomas Kartagos vyskupas šv. Kiprijonas, — „tai savaime suprantamas dalykas, jog ir kiekvieno krikščionies privalė yra Šv. Mišiose dalyvauti.“

Pirmųjų amžių krikščionys tai gerai suprato ir eidavo ne tik sekmadieniais ir šventėmis, bet taip pat ir šlokiomis dienomis Šv. Mišių klausyti. Kada jau Nerono laikais prasidėjo baisūs, kruvini krikščionių persekiojimai, kada viešai negalima buvo melstis, net ir tada krikščionių uolumas nesumažėjo. Dieną dirbę, pavargę, sulaukę nakties, nežiūrėdami poilsio, jie ėjo noriai klausyti Šv. Mišių, kurios buvo laikomos slapčia požeminiuose urvuose, lindynėse, miškuose. Tada nei reikėte nereikėjo atskiru įsakymu liepti krikščionims Šv. Mišių klausyti. Tik ilgainiui, kada sumažėjo pirmųjų krikščionių maldingumas, kada kiti pradėjo Šv. Mišiose nebedalyvauti, tik tada Bažnyčia buvo priversta, išleisti įsakymą, kuris visiems liepė „sekmadieniais ir šventėmis Šv. Mišių klausyk.“

Kaip Mišių klausymo pareigą atleka krikščionys šiandieną?

Mūsų laikais, dėja, maža tėra tokių katalikų, kurie kiekvieną sekmadienį ar šventadienį eitų į bažnyčią ir klausytų Šv. Mišių, kaip tai Bažnyčios visiems yra įsakyta. Dar nesenai man teko kalbėtis su vienu didelės Kauno parapijos bažnyčios klebonu. Paklaustas, ar daug tos parapijos katalikų lankosi bažnyčion ir dalyvauja Šv. Mišiose, jis man atsakė: „Sekmadieniais ir kai kuriomis šventėmis, manau, atsilanko apie 1000 — 1200 žmonių, o šioiomis dienomis vidutiniškai imant apie 60 — 80 žmonių.“

„O kiek gi apskritai yra Tamstos parapijoje katalikų?“ — paklausiau pasidrišinęs. „Skaitoma 22.000 asmenų,“ — atsakė klebonas.

Taigi, kaip matome, vos dvidešimtąs tos parapijos katalikas ir tai tik sekmadieniais bei šventadieniais lankosi bažnyčioje ir dalyvauja Šv. Mišių aukoje! Panašių nusiskundimų mes išgirstume taip pat iš kitų mūsų laikinosios sostinės parapijų ir bažnyčių rektorių. Toks pat vargas pastebimas šiandieną apskritai visoje Lietuvoje.

Kodel taip yra? Del ko katalikai nevykina šio aiškaus ir griežto Bažnyčios įsakymo, liepiančio visiems be išimčių sekmadieniais ir šventadieniais Šv. Mišių klausyti? Prižasčių čia yra keletas: apsilaidimas, tinglųnystė, pakliuvimas į mūsų laikų prieštikybines srovės vagą, o

*) Šios mintys buvo 1927 m. IV—10 d. (Verbų sekmadienį) per radio sakytos.

visų labiausiai, turi būti, dėl to, kad mūsų katalikai per mažą Šv. Mišių auką supranta. Juk ko mes nesuprantame, to paprastai ir nemylime.

Tai turėdamas prieš akis, aš ir pasiryžau jums, Mieli Broliai ir Sesutės, šiandieną išaiškinti, dėl ko Šv. Mišios ir jų klausymas yra taip svarbus dalykas, kaip amžių bėgyje krikščionys tą auką brangino ir joje dalyvavo ir galop, kaip mes ją turime branginti.

Šv. Mišios ir jų klausymas dėl to taip svarbus dalykas, kad ta auka buvo yra ir bus pačios Jėzaus Kristaus įkurtosios Bažnyčios gyvenimas ir veikimo centras—pagrindas. Tik pažiūrėkime.

Kalvarijos auka. Katalikų Bažnyčia tai yra galinga išganymo įstaiga. Ją įkūrė Jėzus Kristus visiems laikams, visoms pasaulio tautoms. Bažnyčios uždavinys labai kilnus: test Kristaus atpirktųjų žmonių išganymo darbą iki pasaulio pabaigai, daryt visa, kad pasaulio tautos dangaus šviesą pamalytų, suprastų, atsliverstų ir tuo būdu visi žmonės savo sielas išganytų. Tam tikslui išganytojas savo kančia ir mirtimi atpirkęs žmones norėjo pasilikti ir tikrai pasiliko žmonių tarpe. Jis pasiliko ir yra savo įkurtoje Bažnyčioje. Čia Jėzus Kristus gyvena, čia veikia, veikia ir veiks iki pasaulio pabaigai. Tas sakramentalinis Dievo Žmogaus mūsų tarpe veikimas eina iš Bažnyčios ir per Bažnyčią. Ir stebėtinas dalykas. Kaip pasaulio atpirkimas įvyko per kruvinąją Jėzaus Kristaus auką ant kryžiaus, taip čia Bažnyčioje visas Jėzaus Kristaus žmonių išganymo darbas vyksta per nekruvinąją Šv. Mišių auką, kuri yra tikras ir tik vienam Dievui suprantamas anos stebuklingos kryžiaus aukos pakartojimas. Šv. Mišios yra tikras tik nekruvinas visos Kalvarijos aukos valdinimas, vykstant mūsų bažnyčiose, kad visi žmonės galėtų savo atpirkimo paslaptį tikėjimo akimis matyti ir joje tartum dalyvaut. Dvejetainiu būdu altoriaus aukoje yra parodomas pasaulio atpirkimo paslapties įvykis.

Visų pirma per tris vyriausias Jėzaus Kristaus pareigas, kurias Jis ėjo žemėje gyvendamas ir per kurias Jis atpirko šį pasaulį. Jėzus Kristus buvo Vyriausias Mokytojas, kuris paskelbė pasauliui naujas tikėjimo tiesas; buvo Vyriausias Kunigas, kuris aukojė Dievui auką ir per ją vėl padarė žmones dangaus Tėvo vaikais; buvo Vyriausias Karalius, kuris įkūrė antprigimtines tiesas, malonės ir meilės valstybę, kurioje Jis viešpatauja ir valdo žmonių širdis. Lygiai tas pačias pareigas eina Jėzus Kristus savo sakramentaliniame gyvenime, o ypač Šv. Mišių aukoje. Jis ir čia yra Vyriausias Mokytojas, Vyriausias Kunigas ir Vyriausias Ganytojas. Kaip žemės gyvenime taip ir eucharistinėje Aukoje svarbiausias yra kunigiškas Jėzaus Kristaus veikimas. Vidurinėje Šv. Mišių dalyje, Kanone, kur per konsekracijos žodžius įvyksta tikrasis aukos aktas, veikia ir atnašauja tą nekaltą Dievui auką ne laikantis Mišias kunigas, bet Vyriausias Kunigas — Jėzus Kristus. Jis čia yra ir aukotojas ir pati auka. Lygiai taip pat buvo ir Kalvarijos aukoje.

Pirm savo mirties mokino Jėzus Kristus žmones dieviško mokslo žodžiu ir darbu. Tai buvo Kalvarijos aukai pasirengimas. Mokina Jėzus Kristus dieviškų tiesų ir Mišių aukoje. Čia jau kalba ir tą dieviškąją

mokslą žmonėms dėsto nebe Jis pats, bet Jo pasiuntiniai pranašai ir evangelistai, kurių raštai paduoda Jėzaus Kristaus mokslą, žodžius, kuriuos mes girdime skaitomus arba giedamus Mišių lekcijose ir evangelijose.

Galop per križiaus auką susilaukė Jėzus Kristus Jam prideramos garbės: įkūrė nežemišką valstybę ir joje viešpatauja žmonių širdyse. Lygiai taip pat daro Jėzus Kristus ir Šv. Mišių aukoje. Po konsekracijos, po to kilniausio nekaltos Dievui pašvęstos aukos akto eina Šv. Komunija. Šv. Komunijoje ateina į žmogaus širdį gerasis, ir galestin-gasis Valdovas, Taikos Kunigalkštis, kuris sukuria joje savo malonės ir meilės valstybę ir čia pradeda viešpatauti.

Antras dalykas. Žmonijos atpirkimo paslaptį mes galime imt istoriniu atžvilgiu ir svarstyt ją toje elgoje, kaip ji vyko. Ir šitame atsiti-kime Šv. Mišių auka yra tikras pirmosios kruvinosios kryžiaus aukos pakartojimas ir jos atvaizdavimas prieš mūsų akis. Mišių aukoje daly-vaujant, pro mūsų tikėjimo akis praslenka visas mūsų Atpirkėjo—Jėzaus Kristaus gyvenimas, visa atpirkimo paslaptis toje tvarkoje, kaip ji iš-tikrųjų vyko. Sakysim, čia mes vėl matome nuostabų įsikūnijimo arba Betliejaus stebuklą: juk altorius yra lyg edžios, kuriose gulėjo gimęs Jėzus Kūdikelis. Ten jis buvo silpnutis, mažutis, nebuvo matyt, kad tai yra Dėdus Sūnus. Čia Šv. Ostijoje tas pat: Išganytojas slepia savo dievybę po paprastos baltos duonos rūbu. Mišių aukoje mes ma-tome visą Jėzaus žemiškąjį gyvenimą, visą jo būdą, visas jo smulk-menias, kurios vyko laikotarpyje tarp Betliejaus ir Golgotos. Žemiškas Kristaus gyvenimas buvo ramus, nežymus, pilnas pasižeminimo, klus-numo, darbų, aukų ir maldos. Nazareto gyventojai nematė Kristuje dievybės pažymių, nes ta dievybė buvo žmonių akims paslėpta. Panašūs yra Jėzaus Kristaus gyvenimas Eucharistijoje. Ir čia Jis nežymus, ramus, pilnas pasižeminimo, klusnumo, paslėptas kūniškoms žmonių akims. Matome Mišių aukoje karčią ir kruvią Jėzaus Kristaus kryžiaus mirtį: dabar altorius yra lyg Kalvarijos kalnas, Brangiausiojo Išganytojo Krauju nušlakstytas kryžiaus medis. Matome Šv. Mišių aukoje mūsų Viešpaties iš numirusių prisikėlimą ir į dangų žengimą. Iš tikrųjų. Išganytojo Kūnas po prisikėlimo iš numirusių garbingas, Jėzus Kristus džiaugiasi, kad žmonės susilaukė išganymo. Jis pasirodo saviesiems ir malonai juos sveikina: „Ramybė jums. Nebijokite, tai aš!“ Taip ir Mišiose, Šv. Komunijoje. Jėzus Kristus yra tarp mūsų, yra mumyse, džiaugiasi, guodžia, ramina, laimina ir stiprina.

Iš tų kelių čia mano trumpai paliestų minčių matote, kaip neap-sakomai kilni ir graži yra Šv. Mišių auka. Matote, kiek čia minima brangiausių paslapčių, matote, kaip Dievas didis, o žmogus menkas, kaip Dievas tą menką žmogų myli ir kaip arti žmogus gali prie Die-vo prisilartinti ir su juo santykiuoti.

Katalikų uolumas.

Apaštatalai, jų mokiniai, pati pirmoji Jėzaus Kris-taus įkurtoji Bažnyčios užuomazga, pirmųjų ir tolimes-nųjų amžių krikščionys gerai suprato Šv. Mišių auką, jos svarbą, ją labai mylėjo, dažnai tą auką aukodavo ir joje dalyvaudavo. Tai matyt ir iš daugelio Šv. Rašto Naujojo Įsta-tymo vietų, iš šventųjų Bažnyčios Tėvų raštų, iš visuotiniųjų Bažnyčios

susirinkimų nutarimų ir kitų kaip Rytų taip Vakarų Bažnyčios iki mūsų laikų išlikusių paminklų.

Trumpai tą visą mes čia suminėsime.

Pirmieji Sv. Mišų auką laikė apaštalai. Aukoje dalyvaudavo visi vietos krikščionys. Sv. Povilas apaštalas aiškiai pasisako: „Mes turime altorių, nuo kurio neturi teisės valgyti tie, kurie tarnauja padangtei“ t. y. žydai (Žyd. 13, 10). Į klausimą, apie kokį altorių ir apie kokią čia auką kalbama, šv. Povilas atsako kitame savo laiške, kuriame jis perspėjo krikščionis, kad jie nedalyvautų pagonių aukose, sakydamas korintiečiams: „Jūs negalite gerti Viešpaties taurės ir piktųjų dvasių taurės. Negalite būti dalininkai Viešpaties stalo ir piktųjų dvasių stalo.“ (1 Kor. 10, 20, 21). Dar aiškesnis yra Sv. Andriejaus apaštalo pasakymas. Andriejus atsako prokunsului, kuris jam lėpė dievaičiams aukas aukoti, šitais aiškiais žodžiais: „Aš kasdieną aukuju Visagalinčiam Dievui, Kuris vienas tėra tikras, ne veršių mėsa, ne ožių kraują, bet prie altoriaus nekaltą Avinėlį, kurio Kūną nors visi tikintieji valgo, betgi Avinėlis, kurs buvo paaukotas, lieka visas ir gyvas.“

Po apaštalu Sv. Mišias laikė vyskupai ir kunigai. Tada jau buvo žymiai padaugėjęs krikščionių draugijos skaičius, bet uolumas tebebuvo toks pat, kaip ir apaštalų laikais. Sv. Mišios buvo ašis, apie kurį sukosi visas krikščionių gyvenimo ratas, buvo šaltinis, iš kurio jie sėmė visas Dievo malones ir gyvenimo džiaugsmus. Krikščionys aktingai dalyvavo Sv. Mišijų aukoje ir beveik visi kasdieną eidavo prie Sv. Komunijos. Tai patvirtina trečiojo šimtmečio gale mirusio žinomo Lijono vyskupo Sv. Ireniejaus žodžiai, kuris sako: „Kristus norėjo, kad mokiniai aukotų Dievui auką. Jis ėmė duoną... dėkojo ir tarė: Tai yra mano Kūnas. Po to ėmė taurę vyno... ir apreiškė, kad tai Švenčiausias Jo Kraujas. Tuo būdu išmokė mus aukot Naujojo Įstatymo naują auką, kurią šv. Bažnyčia gavo nuo apaštalų ir aukoja Dievui tą auką visame pasaulyje, kaip tai jau pranašavo Malakijas pranašas.“

Iš visuotinių pirmų trijų — keturių šimtmečių Bažnyčios susirinkimų nutarimų taip pat aiškių aiškiausiai matyti, kad tada Sv. Mišijų auką visur buvo aukojama ir kad tikintieji uoliausiai joje dalyvavo. Užteks čia paminėti Nikėjos, Ancyros, Neocesarėjos, Laodicėjos ir kitų IV šimtmečio Bažnyčios susirinkimų nutarimus.

Eucharistinės aukos laikymą ir didelę jos minėtųjų šimtmečių krikščionių meilę liudija taip pat gausūs Romos katakombų altoriai, parašai, paveikslai ir kitoki paminklai. Iki šiai dienai Romoje šv. Pudentcijanos bažnyčioje yra išlikęs paprastas medinis altorius su parašu: „Prie šito altoriaus šv. Petras aukodavo Viešpaties Kūną ir Kraują už gyvus ir mirusius.“

Toki buvo Sv. Mišijų klausymo istorija pas pirmuosius krikščionis. Milano ediktas suteikė laisvę krikščionių religijai ir Bažnyčiai. Krikščionių skaičius ėmė sparčiai augti, bet, dėja, pirmykštė jų dvasia pradėjo slūgti. Mat dabar prie krikščionių dėdavosi ir tokie žmonės, kurie kilnių Kristaus religijos idealų nebuvo priaugę. Vėliau atėjo didysis tautų kilnojimosi laikotarpis. Jis visą senovės Romos pasaulio gyvenimo tvarką suardė ir sunaikino. Kada daugiau, kaip po dviejų šimtų

metų Europos tautos pagaliau nurimo, krikščionijai reikėjo pradėti tvarkytis beveik iš naujo. Darbas buvo sunkus, sąlygos nepatogios. Visos Europos tautos priima krikščionių tikėjimą, bet per tą dabar išaugusį Bažnyčios didumą sunku buvo jos vidų tlekt sutvarkyt ir krikščionių uolumą tlekt sužadint, kad jis būtų buvęs panašus pirmųjų amžių krikščionių vienybei ir uolumui. Tiesa, uolių, dorų ir šventų krikščionių niekadės netrūko, bet vis dėlto šalia jų toje pat Kristaus Bažnyčioje buvo ir tokių, kuriems jų krikščioniškas pareigas dažnai reikėdavo priminti. Taigi XIII šimtmečio pradžioje Bažnyčia išleisdžia įsakymą, kuris sako: Sekmadieniais ir šventėmis Šv. Mišių klausyk. Matyt, kad toks įsakymas buvo reikalingas, kad jau ne visi krikščionys sekmadieniais ir šventadieniais noriai Šv. Mišių beklausė XVI šimtmečio religinė revoliucija suskaldė Vakarų Bažnyčios vienybę ir įnešė žalingos apsilaidimo dvasios į Bažnyčios vidaus gyvenimą. Nuo to laiko aiškiai pastebimas žmonių linkimas materializmo pusėn, noras psieit be religijos, be Bažnyčios, be Kristaus, be Dievo. Mūsų laikais tas ypač yra žymu visur ir pas mus Lietuvoje. Matėme, koks pas mus apsilaidimas savo religines pareigas elnant, kaip pas mus Šv. Mišių klausoma. Tiesa, viena Katalikų Bažnyčia eina prieš tą srovę, rodo kilnų Kristaus idealų pasaulį ir kviečia visus žmones eiti paskui Kristaus vėliavą.

Iš to kas iki šiol čia buvo pasakyta yra aišku, O mes ką?! kaip mes turime Šv. Mišių auką branginti, kaip uoliai joje dalyvaut. Juk ši nuostabi auka kasdien kartoja mums pasaulio atpirkimo paslaptį, mes lyg patys matome, kaip mūsų atpirkimas vyksta. Juk Mišių aukoje žmogus santykiuja su Dievu. Ar begali būti žmogui dar didesnė laimė? Taigi klausykime Šv. Mišių ne tik sekmadieniais ir šventadieniais, kaip Bažnyčia šįandieną visiems įsako, bet klausykime jų ir kasdien, nes tai yra kilnu, naudinga ir šventa.

Mes esame Dievo vaikai, taigi ir savo Gerąjį Tėvą ir Viešpatį privalome garbinti. Geriausiai mes Dievą pagarbinsime per Šv. Mišias, kurios yra Dievo garbės auka.

Mes esame žmonės, nusidėjėllai, nusidedame kasdieną. Turime prašyti Dievo mūsų nuodėmių atleidimo. Geriausiai tai padarysime per Šv. Mišias, nes tai yra permaldavimo auka.

Gerasai Dievas kasdieną teikia mums įvairių įvairiausių savo malonių. Už tai turime ne tik šventadieniais ir sekmadieniais, bet kasdieną Dievui dėkoti. Juk nedėkingumas taip negražus yra daktas! Kuo mes Dievui galime atsidėkoti, kad patys nieko neturime? Dėkoti Dievui per Mišių auką, nes čia mes būsimė ne vieni, už mus dėkos Gerajam Dievui žmonių su Dievu Sutaikintojas Jėzus Kristus. Kiekvieną dieną mes turime vis naujų reikalų, vis naujų rūpesčių. Matydami, kad mes patys esame bejėgiai, prašome Dievo pagalbos, šviesos, jėgų. Bet mūsų maldos, tai menkų žmonių prašymai. Prašykime per Šv. Mišias, nes tai auka ir malda paties Jėzaus Kristaus. Kada mes klausome Šv. Mišių, mes meldžiamės ne vieni, bet mūsų maldas jungiame su Nekalčiausio Avinėlio maldomis, kurio Dievas negali neišklausyti. Mylėkime tą auką, dažnai ją aukokime, nes joje žmonijos laimės laidas.

Prie kryžiaus.

Tave, Dievybe nukryžiuota,
Nūnai altoriuje regiu,
Nešu Tau giesmių apraudotą
Plačiųjų žemės vieškelių.

Iš ten, kur sutemos klajoja
Be šviesa mirgančios žvaigždės,
Kur jūros ašarų putoja,
Kur vysta dvasios nuodėmės.

Iš ten, kur kryžiai nūn vaidinas
Su pravertais šaltais kapais,
Kur širdis, kitados ugnines,
Pasaulis sukala ledais.

Iš visko audžiū bendrą aidą,
Iš daugel tolimų gaidų.
Priklaupęs melstis, vieną raudą
Po Tavo Kryžiumi dedu...

Kadaise priešo nukryžiuotas
Ir nūn kryžiuojamas draugų,
Tu mums maloniai ruoši puotą
Žadi vaduoti nuo skausmų.

Eime drauge prie Jo Altoriaus,
Jo Meilė dvasios neapvils!
Kas branguklokim Jam po kojų.
Eime visi! Visus priims!..

Stelos Aidai.

Graži vieno jaunuolio mirtis.

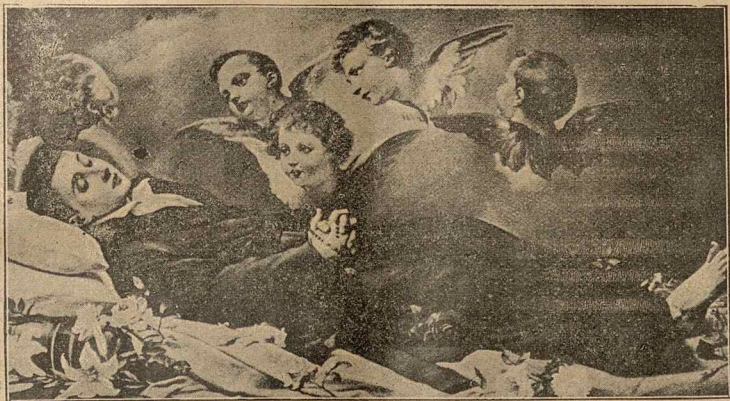
Man teko būti prie vieno jaunikačio mirties. Tokios mirties dar savo gyvenime nesu matęs. Štai kaip buvo. Ūmai šaukia mane prie ligonio. Sako, man žinomas VIII-os klasės mokinyš vos gyvas esąs Dr. R. klinikoje ir greitai mirštas. Nieko nelaukęs pasiėmiau Švenčiausiąjį ir paties jaunikačio tėvelio vedamas, aš pasiskubinau prie sergarčiojo. Radau vos gyvą 19 metų jaunuolį, kuris matyti baisiai kentėjo, nes visas jo veidas nuo skausmo buvo net pajuodavęs; akys giliai, giliai įpuolę... Mat, jau trečia savaitė nieko išskyrus vandenį, nė į burną neėmęs. Gydytojai atsisakę operaciją daryti, kadangi ligonis buvęs jau per silpnas, o vidurių gangrena laikė apėmusi visą organizmą. Dabar jis telaukė vien neišvengiamos mirties. Priėmęs Švenčiausiąjį, jis visiškai nusiramino, nors iš veido ir buvo matyt, kad jis kentėjo didžiausius skausmus.

Praslinko dar viena kančios naktis. Ir štai jau šv. Mikolo dieną apie trečią valandą po pietų ligonis, jausdamas arti esant paskutinę kėlonę, pradėjo prašyti dar kartą jam suteikti išganytoją. Tas prašymas buvęs toks nepaprastas, kad visus ten esančius jis labai nustebinęs. Jis prašyte prašęs savo liūdintį tėvelį, kad tik jis man kuo greičiausiai telefonu praneštų, kitaip, kunigas nesuspėsiąs ateiti su švenčiausioju. O jis taip juk troško dar bent kartą, paskutinį kartelį pasikviesti išganytoją į savo išsiilgusią širdį. Todel jis pats griebė prie lovos esantį ligoninės telefoną ir spaudė jį rankomis, manydamas greičiau prisišaukti tėvų jėzuitų namus.

Privačiu būdu pasiėmęs Švenčiausiąjį per užiančias Kauno gatves, aš nusiskubinau į ligoninę... Ir ką aš pamaciau?! Vos tik aš spėjau

pasirodyti duryse, kaip jau ligonis visas nušvito ir ištiesęs rankas pradėjo garsiai prašyti:

— Duokit, duokit kuo greičiausiai man Jėzų! skubinkit, neškite man Jį!.. Aš pats susimaišęs tokiu jo prašymu, skubiai padaviau jam Išganytoją, nepėjęs atlikti net reikalingų apeigų. Priėmęs V. Jėzų, ligonis, tarytum visiškai nusiramino. Jo suvargęs veidas išrodė dabar lyg angelo. Pradėjau jam aiškinti, kad dabar esanti puiki proga paaugoti Saldžiausiajai Jėzaus Širdžiai visas savo kančias, visą save ir savo mirtį už nusidėjėlių atsivertimą, už visus apaštalavimo darbus, kuriuos jis pats taip troško atlikti, kat. Lietuvoje, už kat. misijas stambeldžių kraštuose... Vos spėjau tai išsarti, ligonis, nors sunkiai galėdamas praversti lūpas, bet šiuo kartu sutelkęs visas savo jėgas garsiai aiškiai,

Mirtis 18 metų jaunikaičio Šv. Stan ovo.

išklimingai kartu ir skausmingai pratarė: „Aukoju V. Jėzui viską, o viską, ir už visus!..“ Tai buvo jau paskutiniai jo žodžiai šiame pasaulyje; nes jau netrukus visiškas ramumas prablaivė iš jo veido liūdesio ir skausmo šešėlius. Dar kartą ištaręs vardą Jėzaus, jis nustojo alsavęs ir ramiai užgeso persikeldamas į laimingesnę šalį. Jė vargšo tėvelio ir broliuko studento skausmo ašaros susipynė su vilties ir džiaugsmo spinduliais, nes ir jie buvo gliai įsitikinę, kad dabar jau danguje bus jų mylimasis Jonukas, kurį jo motinėlė kitaip namuose nevadinusi kaip: „Mūsų šventasis!“ Mane patį apėmė didelis noras mirti tokia mirtimi. Aš prisipažįstu: pavydėjau tokios mirties! Na, ir kas juk nenorėtų, ką tik priėmęs Išganytoją užmigti Jo glėbyje ir tik pabusti jau prie gyvojo Dievo sosto?!

T. J. Bružikas S. J.

Kun. Venckus S. J.

Atgailaujantis darbininkas.

Man dar jaunam esant, mama man duodavo Šventųjų gyvenimą pasiskaityti. Aš juos pavartydavau pavartydavau, paskui pasirinkęs kurį žinomesnį šventąjį pradėdavau skaityti. O kaip man jų būdavo gailai! kaip tai galima tiek daug iškentėti: tiek ilgai pasninkauti, tiek mažai temlegoti ir tiek daug dienomis dirbti, o naktimis melstis! Aš manydavau, kad tokių žmonių dabar nebėsama. Ilgiau begyvenant visgi teko pamatyti ir išgirsti, kad ir mūsų laikais dar gyvenama žmonių, darančių dideles atgailas; tik juos reikia mokėti pamatyti, kitaip jų nepastebėsi. Pamaldžių moterų ir mergaičių dar dažniau pasitalko, bet jau tų vyrų vyrų... Jų rodos, nė su žiburiu nerasi. Juk kaip retai tepamatysi mūsų vyrus dažniau einant prie šv. Sakramentų o ką jau bekalbėti apie tuos vyrus, kurie dirba raštinėse, fabrikuose, kasyklose. Betgi šventų vyrų esama ir dabar! Tiktai jie slepiasi su savo gerais darbais. Žinokime, jog ir dabar dar randasi daug šventų vyrų, kurie tuos pačius darbus dirba, ką ir mes, tiek pat turtingi, kiek ir mes, bet jie yra šventi, mes gi apsileidėliai, jie rimtai ir uoliai Dievui tarnauja, mes gi daugiau sau gyvename, negu Dievui. Aš tai ir noriu dabar aprašyti vieno paprasto žmogaus gyvenimą, kuris nors ir paprastus darbus dirbdamas, pasiekė vis delto nepaprasto šventumo.

Šv. Trejybės dienoje 1925 m. Dubline (Airijoje) buvo atrastas gatvėje vienas negyvas žmogus. Gallestingi žmonės, paėmę lavoną, jį nunešė į ligoninę ir padėjo ten, kame paprastai lavonai talpinami. Įėjo viena seselė, kurl turėjo jį prirengti laidotuvėms. Tačiau berengdama tą žmogų, ji pastebėjo, kad apie jo kūną buvo du kartu apdėti grandinai, antrasis grandinis sukosi apie koją, trečiasis apie ranką. Antroji ranka buvo apvyniota šv. Pranciškaus juostele. Grandinai buvo jau aprūdiję ir bent kiek jau į kūną įsmigę, nors šiaip jau visas kūnas buvo labai švarus. Žinoma, sesutė pranešė tai tuojau kitiems. Pradėta klausinėti kas tai buvo per žmogus. Po ilgų klausinėjimų pagaliau sužinota, kad jis vadinosi Motiejus Talbotas. Jo sesuo, su kuria jis nuolat gyveno, galėjo daug apie jį papasakoti. Ji sakė, kad jos brolis prieš 25 metus buvęs didelis girtuoklis, už ką ji visados jį bardavusi. Vieną kartą jis griežtai prisizadėjęs daugiau nebegerti svaigųjų gėrimų. Ir nuo to laiko Motiejus Talbotas iš tikrųjų pasikeitė. Dabar jis jau ne tik ką daugiau nebegėręs, bet dar pradėjęs vis griežčiau ir griežčiau save varginti. Taip jis atsikeldavęs jau 4 val. ryto ir melsdavęsis lig 5 valandos. Paskui eidavęs į bažnyčią, kame jis ant kelių apeidavęs šv. Kryžiaus kelius. Čia pat jis išklausydavęs šv. Mišių ir kasdien priimdavęs šv. Komuniją. Parėjęs namo, atsigerdavęs tik truputį juodos kavos ir išeidavęs į fabriką. Na, ir kaip jau paskui teko sužinoti iš darbininkų, tai fabrike jis niekados nesąs pasakęs negražaus žodelio ir negalėdavęs kęsti, jei kiti keikdavę ar piktžodžiaudavę. Su darbininkais visados buvęs mandagus ir švelnus.

Iš jo maldų knygutės, kurią jis visados su savim nešiojo, dar buvo patirta, kad jis ne 4 val. keldavęsis, bet jau 2 valandą ryto.

pabūdęs, atsiklaupdavęs ant kelių lovoje ir pakėlęs rankas į dangų, meldavęsis ligi 4 val. Iš tos knygutės dar daug daug sužinota, kiek jis save varginęsis, nieko geresnio nevalgydamas.

Dar daugiau paklausinėjus apie tai, kur jis dėdavęs uždirbtuosius pinigus, sužinota, jog tas paprastas darbininkas jau išleides savo lėšomis net 3 kiniečių vaikučius į kunigus, o jau ir ketvirtasis kynų našlitis greit būtų tapęs kunigu jo pinigais. Matyt jis turėjo labai taupyti, kol iš savo menko uždarbio jis galėjo net 4 jaunikaičius į kunigus leisti. Kad tas žmogus nebūtų taip stalga miręs ir tai dar tokiose aplinkybėse, tai mes apie jį šiandien nieko ir nežinotume.

Tiesa, ne visi mūsų gali taip gyventi ir tiek pasišvesti, bet visgi ir mes galime bent truputį daugiau save nusigalėti, daugiau melstis, uoliau lankyti bažnyčią, dažniau eiti prie šv. Sakramentų. Na, o pagaliau, argi jau ir mes negalėtume daugiau remti kat. misijas o jei ne stambeldžių misijas, tai bent jau tuos, kurie čia Lietuvoje nori mokytis ir tapti kunigais. Čia netik pinigai svarbūs, bet kiekviena malda už misijas, už nusidėjėlius, už jaunuomenę, kuri taip kryksta, už netikėlius, kurių skaičius vis daugėja ir daugėja. Motiejus Talbatas jau nuo 2 val. pradėdavo melstis ir jau 5 val. nueidavo į bažnyčią, o kiek rasi mūsų tarpe, kurie nė rytmetinių poterėlių nesukalba, kurie net šventadieniais 11 val. į šv. Mišias dar pavėluoja ateiti, kurie nesuvaldo savo kūno nė menkiausiame dalyke tuo tarpu kai tas paprastas ir nemokytas darbininkas jį net geležiniais grandiniais varžydavo.

Pradėkime ir mes geriau Dievui tarnauti, tada ir mūsų šalis susilauks daugiau šventųjų!

Šv. Magdalenos giesmė.

*Šventoji Magdalena,
Džiaugies su Viešpačiu danguj!
Išmokyk mus apverkti
Sunkiąslas kūno kaltybes.*

*Gyvendama ant žemės,
Berzergavai tu gašlumams,
Kol Viešpaties malonė
Sukūrė kibirkštį villies.*

*Galinga Dievo meilė
Įkalto tavo širdyje,
Ir ašaroms paplūdai
Už praeitės nedorybes.*

*Mazgojai Jėzui kojas
Iš mėlės ašarodama
Ir jas, plaukais nušluosčius,
Tepel brangliais kvepalais.*

*Koks ašarų gailumas!
Visas sutirpdė kaltybės,
Nes Jėzus tau atleido,
Kad gautum dangų nuopelnų.*

*Kad mes kaltes apverke,
Kaip tu, šventai gyventame,
Išmelsk, išmelsk iš Dievo
Malonių nuslėdantiems.*

Kun. A. Žitgas.

Vėlinės.

Vienam kunigui, kuris ilgą laiką buvo prancūzų nelaisvėje, reikėjo pasakyti pamokslą apie sielas kurios kenčia skaistytkloje. Kadangi jo klausytojų buvo daug ir tokių, kurie patys buvo kareiviais ir belaisviais, tai jis pradėjo savo pamokslą, sakydamas: „Juk jūs ir aš gerai atsimeiname, kaip mes norėjome būti išvaduoti iš nelaisvės. Juk mes būtume ant savo giminių ir pažįstamų labai pykę, jeigu jie, galėdami mus išpirkti iš tų tamsių bandymų, drėgnų kalėjimų ir susmukusių barakų, būtų mūsų neišpirkę. Tokiais belaisviais ir dar kur kas didesniais vargšais yra mūsų brangiųjų asmenų sielos skaistytkloje. Jos dar daugiau ten vargsta, negu mes prancūzų stovyklose! Ir koks pasmerkimas turėtų kristi ant mūsų galvų, jeigu jas galėdami tas sielas padaryti laimingas, nė kiek nesirūpintume jų išvadavimu: Ir kaip nesiskųs tos sielos ant savų giminių, pažįstamų...“ Jam taip bekalbant, visgi tie užgrūdinti, nelaisvę matę žmonės, apsiverkė. Mat, jie gerai suprato, ką reiškia nelaisvėje būti ir kaip negerai daro tie, kurie galėdami nepadeda savo brangiųjų asmenų sieloms.

Skaistytklos sielos yra nelaisvėje. Mes tikrai žinome, kad yra skaistytkla, nes Šv. Raštas giria tuos, kurie meldžiasi už mirusiuosius (2 Mak. 12, 43.) ir kitų prašo melstis. Pats jau protas mus mokina, kad turi būti kas nors, kas yra vidury tarp dangaus ir pragaro. Mes žinome, kad nieko nešvaraus į dangų neįeis. Bet ne visa yra lygiai nešvaru. Pasisavinti 1000 litų ir 10 centų yra didelis skirtumas. Tai gi būtų per daug nubaustas jau tas žmogus, kuris už 10 centų turėtų eiti į pragarą, bet visai ir nėra išteisintas. Tie didieji nusidėjėliai, kurie gyvena nedorybėse, paleistuvybėje, girtuokliavime, bedievybėje, eis į amžinąją ugnį. Tie gi, kurie iš slėpnybės, ar mažesnio tingėjimo ir apsileidimo nusikalsta, eis į kitą ugnį, kuri dar nėra amžina, nors irgi smarkiai kankina. Tos sielos neturi laisvės, dar neregį Dievo, neturi dangaus liksmių.

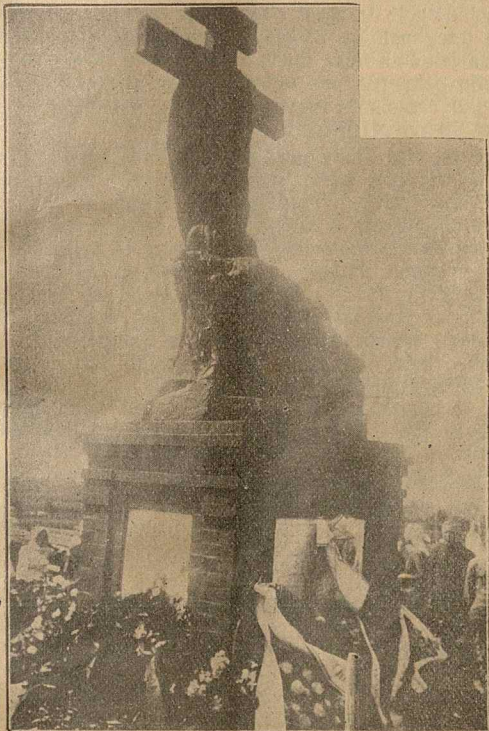
Mes čia ant žemės dar tebegyvendami, negalime toms sieloms prikišti: „Kam gi jūs ten patekote? Kodel jūs nesistengėte geriau gyventi ir patys negalėjote sau užsipelnyti laiku reikalingų malonių, kad jums nereikėtų iš kitų elgetauti.“ Kas iš mūsų gali jau tiek būti neišmintingu, kad manytų jis nepateksiąs į skaistytklą, bet stačiai į dangų nulėksiąs. To jau nemanykime. Visi mes nusidedame, nusikalstame, o jei kas ir daugiau nusikalsta niekas jam nesakys: „Štai, ir turi užmokestį už tavo darbus“, bet kiekvienas doras žmogus visų pirma žiūri, kad jis pats nebūtų nubaustas; o jei dar mato kitus nubaustus, padeda kiek gali tiems nelaimingiesiems išsivaduoti iš jų dvasinio vargo. Tūkstantiniai sielų būrliai dabar irgi randasi skaistytklos kalėjime. Jos yra sunkioje nelaisvėje, varge neturte. Joms ir pačioms skaudu, kad geriau Dievui netarnavo.

Gal būt tų sielų tarpe yra tavo tėvai, broliai, pažįstami... Gal ten vargsta tie žmonės, kurie tau pinigų krovė, gyvenimą tvarkė; tau bedirbdami ir Bažnyčią apleisdavo, poterių nesukalbėdavo ir dabar už

Šv. P. Marijos Nekalto Prasidėjimo paskelbimas

tai vargsta, kenčia skaistykloje, dega toje tamsioje vietoje, kurioje kančios yra be galo didelės. Jei mums reikia naktį prasirgti, tai mums kartais atrodo, kad ta naktis nė galo nebeturi. O gi skaistyklos sielos ne vieną kurlą naktį, bet ištisomis savaitėmis, mėnesiais ir metais turi kęsti, kamuotis ir laukti, kol kas jų nepasigailės, nepasimels, Šv. Mišių neužprašys, kad pasibaigtų ta baisioji nelaisvė. Be abejo, ir tos sielos ilgisi, kaip ir tie nelaimingi kareiviai pro spygliuotas vielas kad žiūrė-

Paminklas už tėvynės laisvę gyvybę paaukavusiems karyglams Aleksote.

davo į tą pusę ir nekartą pro ašaras atsėdusdavo: „Kada, oi kada grįšime į mūsų tėvynę!“

Kareiviai, tiesa, žinojo, kad jų giminės jau nebegali jų išvaduoti, bet sielos skaistykloje žino, kad mes joms galime padėti ir jas išvesti iš tų „nelaisvės namų...“ Ar taip jau labai sunku? Mūsų žmonės visgi dar daug meldžiasi už sielas. Neapsiriksimė pasakę, kad didesnioji visų atlaikomųjų Mišių dalis yra pavedamos skaistyklos sieloms. Jei

mes norime, galime visoklais būdais joms padėti, tik reikia save pasiraginti, reikia atsiminti, kas tos sielos. Pirmon galvon reikia melstis už savo gimines. Gal jie dėl tavo kaltės kenčia, gal tu juos papiktinai, gal tu pats buvai proga, kad jis nusidėjo, o gal tu jį net raginai nusidėti ir telaukei, kad jis patenkintų tavo negerus įgeidžius. Tiesa, mirdamas jis gal net išpažintį atliko, bet atgailauti jau nebebuvo kada. Jis pateko į skalstyklą, o tu jo ir nebežinai, nei amžiną atilsį už jo sielą nebekalbi, tu, jo draugas, pažįstamas, giminaitis, tautietis! Galima dar sieloms daug malonių užpelnyti vargais, liga, jei ją kantriai nukentėsi ir mirčia įgelgu tu viską Dievui pavesi, kaip šv. Stanislovas Kostka, kuris nė jokių palengvinimų neieškojo. Kad už tai mažiau pačiam ir kitiems tereiktų aname pasaulyje tektėt. Prie šios progos norėčia vieną dalyką ypatingai priminti..

Man rodos, kad kiekvienas geras ir doras lietuvis kasdien turėtų pasimelsti ir už tuos, kurie bėkiodami už Lietuvos laisvę žuvo, kurie savo jaunas galvas paguldė mūsų laukuose. Ir jie norėjo gyventi ir būti laisvoje Lietuvoje laimingi, kaip ir mes, bet visgi jie pasiaukėjo. Jė jau čia ant žemės nebegalėjo būti laimingais, tai pasistenkime, kad jie aname gyvenime džiaugtųsi, bet nevargtų dėl savo mažų kalčių skastyklos kalėjime. Visi jaučia, kad kareiviai už visą tautą žūsta ir kad visa tauta už juos turi melstis. Austrijos karalienė Žita su savo devyniais vaikais meldavosi rytą ir vakarą drauge už Austrijos kareivius kurie žuvo kare. Visa vokiečių tauta laiko iškilmingas pamaldas bažnyčiose už žuvusiuosius. Prancūzai, Belgai ir kiti nuo jų irgi neatsilieka. Ir visi jaučiame, kad jie gerai daro. Tai kodėl gi mums širdis negalėtų sakyti, kad ir mes taip turime daryti ir dažnai kalbėti: „Amžiną atilsį..“

Priežodis sako: „Kiekviena pušis savo šilui ošia“, taigi ir mes, Lietuvos pušys, oškim savo kraštui neapleiskime neužmirškime savo žmonių, padėkim tiems, kuriems galime padėti. O juk vargšems sieloms mes visados ir daug kuo galime padėti.

Taip nušvis ir mano rytas..

*Duok man, Dieve, pilną taurę,
Duok man vargą ir skausmus,
Kad į uostą nukeleves
Būčiau tikras ir ramus.*

*Kas man žemės tuščias džiaugsmas,
Grazūs lūkesių sapnai.
Jei žinai, kad nėra čia laimės,
Jei žinai, kad ji — tenai.*

*Slek našta pečius, o, slėki,
Duok daugiau, daugiau dyglių,
Aš žinau, kad nepakilti
Nuo šios žemės be sparnų.*

*Plaukia tamsūs debesynai,
Svinta, brėkšta pazarai,
Taip nušvis ir mano rytas
O, žinau gerai, gerai..*

Spindulėlis.

Sielių bendravimas.

(„Iš „Dvasios Dienyno“.)

„Daugelis žmonių nesupranta, kaip kitų sielių išganymu besirūpinant darbuojamasi paties savo sielos išgelbėjimui. Dažnai pasityčijama iš tų asmenų kurių lūpose tuojau suskamba garsūs „aleluja“, lig tik nauja atgailaujanti siela išsivaduoja iš minios ir grįžta prie atgailos, kad vėl galėtų pradėti naują gyvenimą. Čia mes turim neabejotinai reikšmingą tiesą, jog yra gilus sielių bendravimas, susijungimas ir kad jokla siela negali iš nakties iškilt į šviesą, kol nepasirodys džiaugsmingo kilimo į aukštį visoje sielių karalystėje. Tik kai mes kitas sielas išgelbėjam iš tamsybės, mūsų sielose atsiranda gelbėjančios galios, naujos jėgos ir pasitikėjimo kovoje su piktojo valdžia.“*)

Sielių bendravimas! „Štai, kaip gera ir kaip malonu, broliai, gyventi vienybėje“ (Ps. 132,1). Žmonės ieško, vargsta, klajoja, klaidžioja... Vis laimės ieško! Ir mes visai pamirštam, kad laimė yra mūsų bendravime. O sielių bendravimas yra širdžių grynumas. Gi širdžių grynumas yra Dievo meilėje ir artimo atjautime.

Ir vėl grįžtam prie pirmojo ir pagrindinio tobulybės įsakymo: Mylėsi Viešpatį Dievą visa savo širdimi, o artimą kaip patsai save. Ne kitko nori ir garsus Europos pedagogas Foersteris, rašydamas anuos žodžius. Mes norim rasti laimę ir sutvert pasaulį ramybę, tačiau užmirštame, jog kiekvienas pagerinimas, kiekvienas pakeitimas reikia pradėti nuo širdies valymo.

„Tikinčiųjų daugybė buvo vienos širdies ir vienos sielos“ (Apd. 4, 32). Jie visi vienminčiai susirinkdavo Saliamono prieangyje“ (Apd. 5, 12). Tai buvo pirmieji krikščionys. Nors juos ir baisiausiai persekioldavo, žiauriausiai kankindavo ir žudydavo, jie buvo laimingi, nes jų sielos bendraudavo ir kiekvienas mielai už kitą mirdavo. Ir jų sielos buvo grynos, nes juose viešpatavo gyvas tikėjimas, kuriuo įsakoma išsirauti morų medžlui ir pasisodinti į marias (Luk. 17, 6).

„Aš maldauju jus, broliai, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, kad jūs visi vienaip kalbėtumėte ir kad nebūtų tarp jūsų pasidalinimų, kad velyk būtumėte tobuli tals pačiais jausmais ir ta pačia nuomone“ (1 Kor. 1, 10). „Taigi, aš, kalnys Viešpatyje, maldauju jus elgtis, kaip verta to pašaukimo, į kurį jūs esate pašaukti, visu nuclankumu ir ramumu, kantrybe, melle pakenčiant kits kitą, rūpestingai palaikant ramybės ryšiu dvasios vienybę. Vienas kūnas ir viena dvasia, taip kaip ir jūs ir esate pašaukti į vieną jūsų pašaukimo viltį. Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas, Vienas Dievas ir visų Tėvas, kurs stovi aukščiau už visus, visuose veikia ir yra visuose mumyse“ (Efez. 4, 1—6).

Argi nepaklaustumei apaštalo šaukimo į sielių bendravimą? Suprantama, iš karto tau sunku įeiti į artimo sielą, nes tu esi per daug apsikrovęs savo kūno reikalais. Tau laikinai spindis auksas meilėmis už amžinai šviečiančią tėsiojo sielą. Bet atmink, broleli, kad nepaaukojęs savo dalies turtų artimui, nenuvalysi savo sielos. O be sielos

*) Dr. Fr. W. Foerster, Christentum und Klassenkampf, Zürich 1919, 41 p.

skaistumo nerasi nei pats laimės, nei savo artimo nepaguosi. Tik būdami tobuli, būsim tuų pačių jausmų ir tos pačios nuomonės, kaip sako šv. Paulius, ir nesityčiosime iš kitų, kurie pasišvenčia artimo išgelbėjimui.

Sielų bendravimas yra katalikiškojo pasaulio laimės šaltinis. Nu-
keliauk, jei nori tolimojon Australijon, ir tenai tu rasi Kristaus dvasios,
kuri tave paguos ir atgaivins svetlimame krašte. Kristus eina į gynas
sielas. Kristaus pasekėjas galės tave dvasia sušelpiti tik tada, kai tavo
siela bus jam atdara. Per Kristų tad į žmones, per širdies grynumą į
artimo sielą.

Byras.

Marija tikrai padėjo.

Tikras atsitikimas.

— Joneli, eidamas gultų, niekada neužmiršk gerai pasimelsti ir
paprašyti iš Marijos sau laimingos mirties! Sukalbėk „Sveika Karaliene“,
sužadink gallesį už nuodėmes, dar pridurk „Confiteor“ — Išpažįstu Tau,
Visagalis Dieve, savo kaltes“ ir tada gulk sau ramus. Jei kartais ir naktį
mirtum, Marija tau padės. Aš per visą savo amžių taip darau ir tikiu,
jog Ji manęs išklaussys, — kalbėdavo man dažnai tėvelis, guldydamas
lovon, kada aš dar „Jonelis“ tebebuvau.

Lalkas bėgo, iš „Jonelio“ tapau „Jonuku“. Tėvelis jau retai bepa-
lydėdavo mane lovon. Dar rečiau beparagindavo jis mane neužmiršti
„Sveika Karaliene“ kalbėti. Tačiau ir be tokių paraginimų beveik kas
vakarą, subraškėjęs jo lovai, aš girdėdavau iš jo širdies plaukiant:
„Tavež šaukiames ištremtieji lėvos vaikai...“

Praėjo dar keleri metai. Mūsų tėvelis sunkiai susirgo. Apie tris
savaites jis išgulėjo lovoje, didžių skausmų varginamas. Vieną rytą motutė
išėjo gydytojo pakviesti. Aš likau vienas tėvelį slaugyti. Tik štai, girdžiu:

— Jonuk, sako, nubėk pas mūsų pamaldžiąją kaimynę Marijoną,
ir paprašyk, kad ji tuoj ateitų, nes aš netrukus mirsiu!..

Nors aš ir netikėjau, kad taip greit mirtų, bet išėjau. Sugrįžęs
radau tėvelį begulint ramiai, kaip ir gulėjo: jokio ženklo nematyt. Ma-
rijona šiek tlek užtruko. Nebesulaukdamas ateinant, tėvelis vėl prašo:

— Jonuk, nubėk dar kartą ir prašyk, kad tuojau ateitų, nes aš
greitai mirsiu, o vienas mirti nenoriu.

Vos tik su Marijona už kelių minučių parėjova, tėvelis staiga sėdosi
lovoje, persižegnoja, ima kalbėti „Confiteor“, kalba iki „mano didžiaus-
ia kaltybė“, nusileidžia atgal ant prėgalvio ir... kol supratome, kas
čia dedasi — jis jau buvo nebegyvas!..

— Daug žmonių savo amžely numarinau, — tarė ašaras šluos-
tydama Marijona, — bet taip gražiai, su tokia pilna sąmone mirštant
nė vieno dar neregėjau.

Man tik vėliau teatėjo galvon kas buvo tokios gražios mirties
priežastis. Todel ir dabar, kada tik atsimenu tėvelio mirtį, tuojau man
vėl suskamba ausyse: „Joneli prašyk Marijos laimingos mirties... aš
visą amžių taip darau... Tikiu, jog padės.“ Taip ir aš dabar jau tikiu!
Ir neveltui, nes pats mačiau—Marija tikrai padėjo.

Jonas.

LEISKITE MAŽUTĖLIUS PRIE JĖZAUS!

Ką pasakė Šventasis Tėvas?

Šv. Tėvas, Pijus X, labai mylėjo vaikučius, o ypač tuos iš jų, kurie dažnai eina prie Šv. Komunijos. Vieną kartą į Šv. Tėvo rūmus atsilankė net visas būrys vaikučių, kurie dar tą pačią dieną buvo prieję prie Pirmosios Šv. Komunijos. Šv. Tėvas, juos pamatęs labai nudžiugo ir štai ką jiems pasakė:

„Mylimieji Vaikučiai! Aš norėčiau, kad Jūsų pirmoji Komunija būtų jums lyg pirmasis žiedas visos grandinės malonių, kurias Viešpats jums suteiktų laike viso Jūsų gyvenimo iki pačios paskutinės Jūsų Komunijos ir aš trokščiau, kad ta paskutinė Jūsų Komunija būtų lygiu širdingumu priimama kaip ir Jūsų pirmoji Komunija. O tai įvyks tikrai tada, kai jūs pasiliksime visados ištikimi tiems pamokiniams, kurie buvo jums teikiami ir tiems pažadams, kuriuos jūs patys padarėte ir ypač jeigu jūs dažniau priiminėsite šv. Sakramentus. Taip mylėkite Jėzų, mano vaikeliai ir priimkite Jį dažniau į savo širdis! Jeigu mes tikrai mylime ką nors, tai mes ir trokštame tą asmenį dažnai matyti, visuomet arti jo būti, kalbėti apie jį ir su juo pačiu kalbėtis. O jeigu jo nematome kokią vieną ar kelias dienas, tai ir tas laikas mums rodosi ilgas, ilgas. Taip yra ir su Jėzumi. Jeigu jūs mylite gerą Jėzų, tai jūs ir negalėsite ilgai išverti jo neaplankę su juo nepasikalbėję ir jo neužkvietę į savo širdis. Tik Šventoji Komunija jus apsaugos nuo tų trūkumų, kurie taip, slėgia vargingą žmogaus prigimtį; ji apsaugos jus nuo pasaulio pavojų ir suteiks jums Jėgų gyvenimo sunkenybėms pakelti ir padės jums išlaikyti sielos ramybę tarp gyvenimo audrų. Kad tie mano troškimai įvyktų, aš noriai teikiu jums savo palaiminimą dėl Jūsų laikinos ir amžinosios laimės.“

Ir tąsyk išties Šventasis Tėvas savo ranką ir laimino tuos kilnius mažutėlius lygiai taip, kaip ir išganytojas kadaise laimino vaikučius, keliaudamas po Šventąją Žemę. Bet palaiminęs vaikučius, Šventasis Tėvas kreipėsi ir į moteris, kurios buvo priruošusios tuos vaikelius prie pirmosios Komunijos ir dabar buvo draug su vaikučiais atsilankiusios pas Šv. Tėvą. Į tas moteris Šv. Tėvas šitaip prakalbėjo:

„Šiandien mums reikia daug apaštalų. Ak, juk dabar yra pasaulyje tiek daug krikščionių, kurie betgi visai negyvena tikru krikščionių gyvenimu. Todėl ir yra labai didelis gailėstingumo darbas vesti tas sielas atgal prie Dievo, jas globoti ir visu kuo toms sieloms padėti. Tokie savo apaštalavimu ir jūs galite tapti tikrais mūsų laikų misijonieriais. Ir jeigu jau tas, kuris Dievo padedamas išgelbi tik vienui vieną sielą tuo pačiu gali ir savo sielą išgelbėti, — tai ką jau ir bekalbėti apie tuos, kurie daugelį sielų išgelbi! Tikrai, koks gražus turės būti tąsyk ir Jūsų vainikas amžinybėje!“

Dabar jau Šv. Tėvas yra miręs. Daugelis vaikučių nesiliauja melstis, kad dabartinis Kristaus Vietininkas, Šv. Tėvas Pijus XI, paskelbtų jį netrukus tikru mūsų šventos Katalikų Bažnyčios šventuoju. Ir koks turės būti tų mažųjų „Eucharistijos t. y. Švenč. Sakramento Karžygių“ džiaugsmas, kai šis jų karštas troškimas bus galutinais išklaustas! Bet pats Šv. Tėvas danguje dar labiau džiaugtųsi, jeigu jis matytų ir mūsų tėvynės Lietuvos vaikučius dažniau artinantis prie Švenč. Sakramento. Argi ir mes negalėtume Lietuvoje būdami paklausti to Šv. Tėvo balso ir tapti tikrais „Švenč. Sakramento Karžygiais! Ką gi jūs manote apie tai, Lietuvos vaikučiai? Žinokite, jog kaip kitur, taip ir jūsų apylinkėje tikrai rastųsi vienas kitas žmogus, kuris labai mielai sutiktų ir jums daugiau paaiškinti apie mūsų mylimąjį Išganytoją Švenč. Sakramente. Bereikia tik jums patiems norėti.

T. Paukštyš S. J.

Dvi našlaitės.

Dar nesenai Londone gyveno dvi visų apleistos našlaitės. Iki pat 14 metų juodvi dar nieko nebuvo girdėjusios apie šventąjį katalikų tikėjimą. Netikėtai vienai iš juodviejų teko atsilankyti į vieną katalikų bažnyčią, kurioje tuo laiku kaip tik buvo teikiamos misijos. Žmonių buvo susirinkusi visa daugybė. Keli pamokslininkai vienas po kito skelbė įvairias tikėjimo tiesas. Našlaitė buvo lyg sužavėta tokiu nepaprastu katalikų tikėjimo gražumu. Dabar ir ji pasiryžo uželti pas misijonierių ir tapti katalike. Vienas pamokslininkų mielai sutiko ją daugiau pamokyti apie mūsų šv. Tikėjimą. Taip kunigas jai netrukus pasakojo apie pačias svarbiąsias tikėjimo tiesas. Pagaliau jis užsiminė ir apie Švenč. Sakramentą. Kai mergaitė išgirdo, kad šv. Ostijoj tikrai randasi Viešpats Jėzus, ji be galo nustebusi paklausė:

— Argi Švenč. Sakramente iš tikrųjų yra pats mūsų Išganytojas?.. Ir lygiai taip, kaip Jis kad viešpatauja danguje?!

— Taip, mano vaikeli! — atsakė kunigas. Ir tas Gerasis Dievas yra net pasiryžęs būti maistu mūsų vargšėms sieloms.

Mergaitės net akys nušvito apie tai išgirdus. Ji giliai susimąstė. Gilus tikėjimas į Jėzų pasilikusį Švenč. Sakramente nepaprastu džiaugsmu pripildė josios sielą.

— O, kaip tai gražu! Kaip gražu! Koks galingas ir nesuprantamai geras tas Dievas! — kartojo iš džiaugsmo našlaitė.

Lygiai džiaugėsi ir kunigo širdis, matant tokį karštą persiėmimą Švenč. Eucharistijos meile. Bet vos tik toji mergaitė patyrė apie begalinę Išganytojo meilę Švenč. Sakramente, kaip ji tuojau išreiškė ir savo karštą troškimą kuogreičiausiai pakviesti Jėzų į savo širdį. Tačiau sykiu našlaitės sieloje kilo ir didelis noras apie tą linksną naujieną pranešti ir savo sesutei.

— Tėveli, — tarė mergaitė, aš labai norėčiau, kad ir mano seselė galėtų visa tai išgirsti ir sužinoti, ką ir aš iš jūsų esu patyrusi. Jei tik jūs sutiksite, tai aš ją tuojau čia atvesiu. Tiktai nepamiršk!

ir jai pasakyti, kad pats mūsų Viešpats Jėzus yra Švenč. Sakramente ir mus nepaprastai myli. O ir ji tuo be galo džiaugsis.

Ir štai jau netrukus ji pilna švento džiaugsmo atsivedė už rankos ir savo sesutę. Po kelių dienų jau abidvi našlaitės klūpojo prie Dievo Stalo ir pirmą kartą savo gyvenime juodvi priėmė Išganytoją ir savo mylinčias širdis. Nuo to laiko jau dažnai buvo galima matyti tuodvi našlaites skubant Londono gatvėmis į katalikų bažnyčią priimti savo mylimąjį Atpirkėją.

Kaip mergaitė vyskupą įskundė?

Vyskupas Diurieu lankėsi po laukinių Kolumbijos gyventojų sodybos, kuriose tik radosi bent kiek katalikų. Štai, viename kaimelyje prie vyskupo prisitartinio mažutė 9 metų mergaitė ir ėmė jo prašyte prašyti, kad ir jai leistų eiti dažniau prie šv. Komunijos. Tačiau vyskupas jai švelniai atsakė:

— Bet, gerasis vaikeli. Juk tu esi dar tokia jauna ir dar tikrai nė nepažįsti mūsų gerojo Išganytojo kaip reikiant.

Tačiau ta mažoji „eucharistininė“ vis dar nenusileidžia. Ir antrą, ir trečią kartą ji atelna prie vyskupo... Bet, dėja, visi jos prašymai nuėjo veltui.

— Na, dabar tai jau gana! — pamanė mažoji Kolumbietė. Aš eisiu ir suskųsiu vyskupą, kad jis manęs neleidžia prie šv. Komunijos. Bet kam čia įskųsti? — Ugl, ji eina tiesiog pas patį aukščiausiąjį vyskupo Perdėtinį, būtent į bažnyčią — pas mūsų Viešpatį Jėzų. Čia ji gražiai atsklaupusi, iškelia aukštyn savo rankutes ir ima garsiai pasakoti Išganytojui apie savo nelaimę.

— Gerasis Atpirkėjau, Tu esi mano tėvas. Žiūrėk, mūsų vyskupas vis sako ir sako, kad aš Tave nepažįstu. O aš Tave jau taip gerai pažįstu. Juk Tu esi Dievo Sūnus, Tu buvai vaikiu Betelejū užgimusiu, Dangiškoji Motina Tave ant savo rankų nešiojo, Tu gyvenai Nazarete, Tave reikėjo net tris dienas ieškoti, kol surado bažnyčioje; prie Tave buvo dvylika apaštaly, paskum Tu mirei ant kryžiaus ir trečią dieną vėl gyvas prisikėlei... Na, dabar tai jau Tu pats matai, Jėzau, kad aš Tave gerai pažįstu. Ar neteisybė?! Todel ir būk toks geras,—imk ir pasakyk vyskupui, kad aš Tave jau pažįstu!..

Tuo tarpu, rodos paties Dievo surėdymu, visai iš netyčių užėjo į bažnyčią ir vyskupas Diurieu pasimelsti. Mergaitė jo nė nepastebėjo. Vyskupas, išgirdęs tokį karštą mergaitės „skundą“ Išganytojui, net iki ašarų susigraudino. Dabar jau jis pats su didžiausiu džiaugsmu suteikė mergaitei šv. Komuniją. Bet dar daugiau džiaugsmo buvo pačiai „skundikei“, kurios prašymas buvo toklu nuostabiu būdu išklausytas.

— O, dabar tai jau aš jaučiuosi lyg rojujel — kartojo jina.

Deja, ką toji kilni mergaitė savo karšta malda išprašė, tai daugelis mūsų vaikų iki šiol dar nemoka tinkamai suprasti, arba net eina prie šv. Komunijos šaltai ir apsileidę. Bent mes jau turėtume stengtis su didesniu pamaldumu ir meile kuo dažniausiai artintis prie Jėzaus ir jam atlyginti už kitų apsileidimą. Ar ne taip?! T. Pa-tys S. J.

Vaikučių naujiena!

„Žvaigždės“ Redakcija pasiryžo bent kartas nuo karto užduoti mūsų vaikučiams tam tikrų klausimų iš dvasinio gyvenimo. Visi vaikučiai, kurie tik geriausiai į tuos klausimus atsakys, gaus po gražią dovanėlę. Pirmas toks klausimas, apie kurį mūsų vaikučiai turėtų daugiau pagalvoti, tai yra toks dalykas:

Visus žmones Dievas paskyrė amžinajai laimei. Ir Jis mielai sutinka padėti kiekvienam žmogui tapti šventuoju, by tik pats žmogus to nori. Del to ir šventuoju tapti yra kur kas lengviau, negu kad daugelis mūsų žmonių tai mano. Štai kodėl ir kitose katalikų šalyse yra pastebima tiek daug šventųjų, kad net Šventasis Tėvas Romoje yra lyg verste verčiamas beveik kasmet paskelbti šventaisiais ar palaimintais ištisą eilę žmonių, pasižymėjusių ne paprastu savo gyvenimo gražumu. O jau visų mažesniųjų šventųjų, tai nė pats Šventasis Tėvas negali suskaityti. Todel ir reikia labai apgailestauti, kad mūsų Tėvyneje Lietuvoje tokio šventumo žmonių dar maža tepastebima. Bet ilgiau jau taip neprivalo būti! Bent iš mūsų vaikučių tarpo turėtų išaugti daugiau tokių šventųjų. Juk mūsų Gerasis Išganytojas myli ir kiekvieną Lietuvos vaikutį ir mergaitę lygiai karšta meile, kaip ir visus kitų šalių vaikelius. Todel čia ir kyla mums labai rimtas ir svarbus klausimas.

Kaip turėtų elgtis toks Lietuvos vaikelis, kuris tikrai norėtų geriausiai įtikti Viešpačiui Jėzui ir tapti šventu?

Taip ir yra mūsų klausimas, kurį kiekvienas Lietuvos vaikelis galėtų Kalėdų metu, pasitarę su kūdikėliu Jėzum, išrišti. Na, ir visi berniukai bei mergaitės iki 14 metų amžiaus, kurie tik mums atsiųs geriausius atsakymus į šią klausimą iki 1928 metų sausio 20 dienos, tie gaus po vieną knygelę.

Tuos atsakymus sluskite šiuo adresu:

„Žvaigždės“ Redakcija, Vaikučių skyrius,

Tėvų Jėzuitų Namai, Kaune

Tačiau rašydami tuos savo atsakymus stenkitės rašyti aiškiai, švariai ir tik ant vienos popierio pusės. Iš viso bus geriausia prirašyti du sąsiuvinio puslapiu.

Taigi, vaikučiai, gerai įsidėmėkite sausio 20 dieną! Aš lauksiu kuo daugiausia Jūsų atsilepanti!

Jus mylįs Kristuje

„Žvaigždės“ Redaktorius.

* * *

*Dėvotška Meilė širdį gaivina,
Gėlėmis žydi josios darbai;
Amžiams maldomis vainikus pina.
Džiaugtas jais Dievas ir angelai.*

* * *

*Kas Ją pažino—amžiais stebėsis.
Džiugins jo širdį kilnūs jausmai.
Erškečių kelių baigęs ilsėsis;
Nebekankins jo sielos vargai.*
J. M.

MARGASIS MISIJŲ PASAULIS

Malonu ir mirti del Kristaus!

Prieš keletą metų Aigipte gyveno vienas atkaklus musulmonas. Jis net grasė pats su peiliu nudurti savo sūnų, jei tik tas išdrįstų priimti krikščionybę. Tačiau vaikutis ir iš savo draugų gana patyrė apie nuostabųjį mūsų Išganytojo mokslą. Pagaliau jis išsiprašė iš tėvo, kad jį leistų bent vaikščioti į misijonierių mokyklą drauge su kitais vaikais. Mokykloje jis pasižymėjo savo nepaprastu uolumu ir geru elgesiu. Tačiau nepaisant to, jis vis delto negalėjo būti prileistas prie šv. Krikšto dėliai savo tėvo užsikirtimo.

Vaikutis, matydamas, kad už jojo krikštą įtužęs tėvas jį ir tikrai gali nužudyti, — todėl jis ir pasiryžo verčiau pasirinkti savo kūno mirtį negu savo sielą pražudyti. O kadangi kat. misijonieriai tuo tarpu dar nesutiko jo pakrikštyti, tai jis ėmė melstis, kad pats Dievas savo galinga Apvaizda ateitų jam pagalbon ir verčiau jį greitai pasišauktų, by tik prieš savo mirtį jis dar galėtų priimti šv. Krikštą.

Na, ir Dievas iš tikrųjų išklaušė to vaikučio maldos. Netrukus mūsų Tarcizijus sunkiai susirgo nepagydoma džiovos liga. Susikrimtę tėvai visa darė, kad tik jį išgydytų. Tačiau visų jų norai niekais nuėjo. Pagaliau Tarcizijų reikėjo išvežti toli, toli į pačią Aigipto sostinę, Kairo miestą, kad bent ten jis geriausių gydytojų globoje galėtų bent kiek pasitaisyti. Jis čia atvyko. Bet jau netrukus gydytojai pareiškė jam netikėtą dalyką. Jau po pirmo apžiūrėjimo gydytojai ėmė tikrinti, jog Tarcizijus nebegalės nė mėnesio laiko išgyventi. Tėvai visiškai nusiminę sugrįžo namo. Tiktai vienas Tarcizijus nė kiek nenusigando. O vienam kat. misijonieriui, kuris čia pas jį dažnai atsilankydavo, gerasai beriuikas net atsakė:

— Tėvel! Žinokit, kad aš mirties visai nebijau. Aš dar niekad neprašiau, kad Dievas man leistų ilgai gyventi. Todėl by tik Jam patinka, tai aš jau esu pasiryžęs mielai del Jojo meilės ir numirti!.. Tik-tai pirma aš dar būtinai trokščiau priimti šv. Krikštą.

Šį kartą jau ir misijonieriai nesipriešino. Ir kol dar jo liga visiškai nepablogėjo, Tarcizijus turėjo laimės Kairo Švenč. Jėzaus Širdies bažnyčioje priimti jo taip karštai pasiilgtąjį krikštą. Kelloms dienomis praslinkus po krikšto, Tarcizijus su didžiausiu džiaugsmu ir dvasios pakilimu priėmė Švenč. Sakramentą. Rodėsi, jog ir pats Išganytojas telaukė tos valandos, kada jo siela anksčiausia bus susijungusi su Dievu, kad tasyk jau galėtų jį amžinai pasikviesti savo draugystėn danguje.

Tarcizijus, kuris jau ir seniau pasižymėjo savo kantrybe, dabar jau visus stačiai stebinte stebino savo šventu elgesiu ir ypatingos

Dievo malonės pasireiškimu jojo ligoje. Ir štai lapkričio 2 dieną, kada visose katalikų bažnyčiose buvo aukojamos šv. Mišios už Kenčiančiąją Bažnyčią skaltystkoje, tuo pačiu laiku ir mirties angelas palydėjo iš Kairo ligoninės nekaltą mažojo Tarcizijaus sielą prie amžinybės vartų. Paskutiniai jo žodžiai buvę:

— Malonu ir mirti dėl Kristaus!

Tai tokių vaisių išduoda ir nevaisingosios Afrikos dykumos, jeigu tik jos Kristaus pasiųstų darbininkų prižiūrimos!

V. J. P.

Koks kilnus pasiryžimas!

Tsaugkucguio buvo turtingas Kynletis. Jis buvo ilgus metus Dievo malonės, tarytum, šaukte šaukiamas įstoti į Katalikų Bažnyčią. Pagaliau jis atsižadėjo stabų, kuriuos jis lig šiol garbindavo, buvo pakrikštytas ir tapo uoliu kataliku.

Bet vos tik keturi mėnesiai praėjo nuo jo krikšto dienos, kaip sunkiai susirgo jo vienturtis sūnus, kurį jis karštai mylėjo. Gydytojai tėvui apreiškė, kad nebėra jokios vilties ligonį išgelbėti nuo mirties. O jo giminaičiai ir pažįstami ėmė jį kaltinti, sakydami:

— Mirie mirs tavo sūnus, delto, kad tu apleidai ir paniekinai savo tėvelių tikėjimą. Štai tau dabar mūsų dievaičių bausmė! —

— Ne! — atsakė tas tik nesenai tapęs krikščionis. Jeigu kartais ir mirtų mano mylimasis sūnelis tai jau nebus jūsų garbinamų dievačių bausmė, kurių visai nėra, bet bus man mūsų visų tikro Dievo ir Viešpaties didelė malonė! Mat, per šv. Krikštą mano mylimasis sūnelis tapo Dievo vaikeliu ir jo siela liko stebėtina! graži, kaip rojaus žiedas. Dėl to jeigu jau mielasis Dievas jį dabar pasišauktų pas save, kad jis niekuomet nenusidėdamas galėtų laimingai apleisti šio pasaulio turtus, dar nepraradęs to visų didžiausiojo turto, pašvenčiamosios Dievo malonės ir galėtų amžinai laimingas būti danguje, regėdamas Dievo ir kartu su visais šventaisiais Jį garbindamas. Mirti tai reiškia mums krikščionims, apleidžiant šį vargingą pasaulį tikrai laimėti amžinąjį dangų.

Tai ištaręs, jis kreipėsi į savo draugus katalikus ir jiems pasakė:

— Žinote ką? Jeigu mano sūnus dabar mirtų, tai aš pasižadau dešimt katechumenų priruošti prie šv. Krikšto. O jeigu jau Dievas teiktųsi jį dar pagydyti, tąsyk aš pasižadau dar kita tiek stabmeldžių patraukti į mūsų šv. Katalikų Bažnyčią!

Ir iš tikrųjų! Dievas, lyg atsilygindamas už tokią kilnią to Kynijos kataliko širdį, visiškai pagydė jo sūnų. O laimingasis tėvas iš savo pusės, nieko nelaukdamas ėmė vykinti savo prižadus. Greitu laiku jis atvedė jau visą dvidešimt kynlečių pas katalikų misijonierių, prašydamas juos pakrikštyti.

K...as.

Indėnai ir mus sugėdina.

Vienas katalikų misijonierius iš tolimos stabmeldžių šalies viena kartą štai ką papasakojo apie savo pakrikštytus krikščionis:

— Prieš keletą mėnesių Dievui padedant, aš priruošiau vieną indėnų apylinkę prie šv. Krikšto. Priėmę šv. Krikštą ir dar geral pasiruošę, jie visi atliko išpažintį ir su karštu pamaldumu priėjo prie savo Pirmosios Komunijos. Po tų įspūdingų iškilmų jau praslinko kelios savaitės. Buvo didelė bažnytinė šventė. Tąsyk vėl susirinko apie mane visi indėnai ir vienu balsu prašė, kad aš juos visus leisčiau tą dieną dar kartą artintis prie šv. Komunijos. Nereikla jau nė sakyti, su kokių džiaugsmu aš sutikau išpildyti tą jų nuoširdų troškimą. Tada jau aš ėmiau juos raginti kiek galint geriau pasiruošti prie šv. išpažinties. Bet indėnai, tarytum nesuprasdami mano žodžių be galo nustebę žiūrėjo į mane.

— Tėveli! Ką gi tu manai apie mus? — tarė pagaliau jų vadas. Juk kas gi galėtų išdrįsti vėl įpulti į nuodėmę ir tokiu savo nedėkingumu atsimokėti Dievui už tą Jo nepaprastą meilę, kad Jis teikėsi įžengti į mūsų širdis?

— Tie žodžiai mane iki ašarų nudžiugino ir leido man pamiršti daugelį iškentėtų vargų ir nemalonumų, kuriuos čia man anksčiau teko patirti! — taip kalbėjo čia mūsų minlmasai misijonierius.

Argi iš tikrųjų nuo šitų žodžių, kuriuos ištarė tie vargingi laukiniai žmoneliai, neturėtų parausti ir daugelis mūsų šalies krikščionių, kurie net Švenč. Išganytojo Kūną priėmę į savo širdį, bet netrukus vėl išdrįsta savo nuodėmingomis mintimis bei troškimais iš naujo neikinti tą savo sielos šventovę? Kažin, ar tik po mirties, kada visi šio gyvenimo dalykai mums pasirodys visai kitose spalvose, — ar tik nepasirodys ir čia minėtieji indėnų katalikai liudyti apie mūsų didelį apsileidimą?

Kiek konkordatų padaryta?

Šventasis Tėvas Pijus XI nuo savo įžengimo į Kristau Vietininko sostą labiausiai rūpinasi, kad visose šalyse būtų vienybė ir meilė. Tai įrodo jo pastangos padaryti su įvairiomis šalimis konkordatus t. y. draugiškus santykius su Apaštalo Sostu. Jau šiam popiežiui pasisekė nežiūrint didžiuliu kliūčių padaryti konkordatus su šiomis valstybėmis ir šalimis: 1922 m. pirmą kartą pasirašė konkordatą su Latvija, antrą 1924 m. Bayern (Vokietijoj) trečią su Lenkija ir galutinai šiais metais susilaukė ir mūsų Tėvynė Lietuva tai senai pageidautos sutarties.

Gal ir nemalonumų šv. Tėvui teko patirti iš mūsų tautiečių. Bet ką darysi! Šv. Tėvas nė kiek nesirodo už tai užsigavęs, bet lyg mylinčis tėvas savo vaikelniui dar daugiau rodo meilės, po to kai sūnus atsiprašė tėvo, taip ir viso pasaulio tėvas dabartinis Popiežius Pijus XI parodė ir toliau rodys Lietuvai, mūsų vargingai šalelei.

Be to dar ruošama ištisa eilė konkordatų su kitomis mažomis valstybėmis.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

1. Kl. Ar nėra nuodėmės žydu macus valgyti?

Ats. Ne, nuodėmės nėra, jei kas tuo dar neparodo, kad jis žydu tikybai pritaria.

2. Kl. Žmonės pasakoja, kad prieš jungtuves reikia nuodėmklausui pasisakyti, jei turi kokią ligą, kuri antrajam asmeniui, su kuria eini į moterystę, nėra žinoma. Jei nepasisakysi nuodėmklausui tos ligos, tai ji po jungtinių nėra pagydoma.

Ats. Kiekvienas, kuris veda ar kuri teka, nori gauti sveiką žmogų, bet ne ligų puodelį. Bet esama visokių ligų, kuriomis žmogus gali sirgti. Jei kas žinos tokia liga sergas, nuo kurios pareina šeimos palaima, tas būtinai tą ligą turi pranešti nuodėmklausui, nes yra galimas daiktas, kad tas žmogus visai į moterystės luomą negali eiti ir moterystės sakramento priimti. Jei jis kitokia liga serga, dėl kurios mergaitė sužinojusi (arba vyras apie mergaitę) tikrai neitų už jo, tai jis turi tą ligą mergaitei pranešti, nes ją kitaip labai nusklaustų. Tokios ligos gali būti: džiova, sunki širdies liga ir įvairios užkrečiamos ligos. Besiepiant tokius dalykus galima sunkiai Dievui nusidėti. Kad tuose dalykuose visgi nepasitaikytų apgaulių gera, jei kas čia nepasitenkina žodžiais, bet reikalauja, kad būtų parodytas ir gydytojo liudijimas. Kad toki nutylėtoji liga po jungtinių esanti visai nebeišgydoma, vien dėl to, kad ji buvo prieš tai nutylėta, tai to Bažnyčia nemokina, bet galimas daiktas, kad tokiam žmogui, kuris kitus apgaudinėja ir Dievą mažiau arba visai nepadeda ir jį varge ligoje palieka.

3. Kl. Ar verta vesti tokią mergaitę, kuri yra atšalus, tikyboje, bet kitais atžvilgiais atrodo gera?

Ats. Žinoma, geriausia yra, jei mergaitė yra tikinti ir pamaldi, nes nuo jos paskui visas vaikų išauklėjimas pareina. Jei Tamsta šventųjų gyvenimus pasiskaitys, tai tur būt, Tamsta nė vieno atsitikimo nerasi, kad kurio nors šventojo motina nebūtų turėjusi gilaus tikėjimo dvasios. Mat, motina ir tėvas visą vaiko gyvenimą gali ar šlon ar ton pūsėn nukreipti. Jei tėvai yra geri katalikai, tąsyk ir vaikai bus dori žmonės.

Jei galima tikėtis, kad mergaitė, drauge su vyru begyvendama, pasitaisys ir bus pamaldesnė, tąsyk, žinoma, ir galima ją vesti.

4. Kl. Ar yra nuodėmė, jei kas taip geria svaiginančių gėrimų, kad paskui nuo jų apsvaigsta, nors šiaip jau ir nieko pikto nedaro?

Ats. Yra nuodėmė, jei kas taip prisigeria, kad paskui apsvaigsta. Jei jis nieko pikto nedaro, o kitas tiek pat įsigėręs indus daužo, tai pareina ne nuo jų valios, bet nuo žmogaus būdo, kokią kas yra nuo Dievo gavęs. Bet visgi reikia pasakyti, kad tas sunkiau nusideda, kuris mušasi, barasi; nes jei žinodamas savo būdą, jis visgi geria, tai parodo piktesnę valią, nekalt anasai ir už tai jis bus sunkiau baudžiamas.

5. Kl. Vieni kunigai gina šoklus su ne savo lyties žmonėmis, kiti leidžia. Katrą klausyti? M.

Ats. Vieni ir kiti kunigai čia nepaduoda skirtingo Bažnyčios mokslo. Vieni žiūri į tą patį dalyką iš vienos pusės, kiti iš kitos. Tamsos klausimas yra toks pat, kokį aš Tamsta statau: „Ar galima eiti ir rūkyti papirosus daržinėje, kame yra daug šieno ir šlaudų?“ Tamsta gal man atsakys: Kadangi daug nelaimių iš tokių rūkymų atsitinka, tai negalima rūkyti“. O kitas gal atsakys, „jei Tamsta atsargiai rūkys, neisį arti prie šieno, tai neužsidegs, tai kodėl gi negalima rūkyti?“. Štai turl į tą patį klausimą du atsakymus ir abu yra teisingi. Taip ir šokiuose jei kas padoriai šoka, dailiai elgiasi, tai jis nenusideda. Kitas čia galės atsakyti... Bet paprastai jauni žmonės nėra atsargūs ir nusideda, taigi jie neturėtų šokti, ypačingai mūsų vakaruškose, kurios lig išnakčių tęsiasi be jokios priežiūros. Tokius šoklius, žinoma, reikia drausti, nors jie ir gražiausiais vardais būtų dangstomi.

6. Kl. Ar galima tiesti ant altoriaus užtiesalą, austą iš linų ir bovelnos, ar turi būti tik iš grynų linų?

Ats. Turi būti iš grynų linų, kadangi Bažnyčia taip nustatė.

7. Kl. Jei kas nusideda prieš skaistybę mintimis arba patsai viens darbu, ar jis jau taip nustoja nekaltybės, skaistybės, kad jos jau niekadės nebegalima būtų grąžinti?

Ats. Prie skaistybės priklauso du dalyku: 1 kad žmonės stengiasi ją išlaikyti savo širdyje, mintyje ir 2 kad niekadės savo kūnu nenusideda pataikaudamas savo įgeidžiams. Gal kas mintimis nusidėti, kūnu dar nenusidėdamas, taigi toks nusidės prieš skaistybės dorybę, bet kūnu paliks mergaitę. Prieš kūno nekaltybę galima nusidėti vienam ir su kitu asmeniu, taip kad jis jau niekadės tos kūno skaistybės nebeatgaus. Kurie gi nė tokiu būdu nenusideda, „tie seka Avinėlį, kur tik jis eina ir gieda tokią giesmę, kurios niekam neleista giedoti“ (Apr. 14, 4).

8. Kl. Jei kas Dievo malonėje gyvenęs sunkiai nusideda ir paskul vėl pašvenčiamąją malonę atgauna, — ar jam senieji geri darbai ir nuopelnai begrižta?

Ats. Grižta, bet tik tie, kuriuos buvo padaręs prieš savo nuopolinimą.

9. Kl. Ar galima melstis už tą, kurs save nusižudė?

Kregždutė.

Ats. Yra tai biauři ir didelė nuodėmė sveiku protu ir šalta širdžia save nusižudyti. Už tokią nuodėmę be abejo laukia amžinoji bausmė, nuo kurios jau niekas negali išvaduoti. Tačiau atsklrame atsitikime mes vis dėlto nežinome, ar toks žmogus save nusižudė dėl kokios ligos, ar dėl proto aptėmimo. Žinoma, tokiu atveju Dievo akyse toks žmogus dar nebūtų nusidėjęs. Už tokį asmenį galima ir net reikėtų melstis ir šv. Mišlos laikyti. Juoba, kad pas Dievą nė viena gera malda nenyksta be naudos.

Iš katalikų pasaulio.

Kauno Metropolijos įsteigimui paminėti medalis.

Popiežius Inocentas IV paskyrė 1252 m. pirmą Lietuvai vyskupą Kristijoną. Pijus XI įsteigė Kaune 1926 m. balandžio 4 d. Bažnytinę provinciją raštu: „Lituanorum gente“. Šiems įvykiams atminti yra nukaltas medalis.

Pirmoje medalio pusėje — popiežiai: Inocentas IV ir Pijus XI; fone Romos šv. Petro Bazilika, o aplink parašas: „Servite Domino in laetitia.“

Antroje medalio pusėje — vyskupas Kristijonas ir arkivyskupas Juozapas; fone Kauno Bazilikos vidus, aplink parašas: „Iš priešų rankų išsilinusavę drąsliau tarnausime Jam.“

Medalį Katalikų Veikimo Centro sumanymu ir lėšomis padarė skulptorius Petras Rimša. Medalius kaldino firma Huquenin fr. Le Locle, Šveicarijoje. Jie sudėti Katalikų Veikimo Centre Kaunas, Laisvės Alėja 31 Nr.

Medaliai nukaldinti įvairaus oksidavimo (spalvoa) bronziniai, sidabriniai ir keli auksiniai—60 mm. skersai, 100 gr. svorio. Bronzinių medalių kaina 25 litai, sidabrinųjų 100 litų. Norintieji medalį įsigyti, prašomi prisiųsti pinigų ir persiuntimo išlaidas 2 litu. Įmokėjusiems pinigų iki š. m. gruodžio m. 31 d. bronzinis medalis kainuos tik 20 litų. Galima gauti vienuolikos (įvairių spalvų) bronzinių ir vieno sidabrinio medalio kolekcija.

Medalių nukaldinta nedaug; vidi sudėti K. V. Centre, Kaune, Laisv. Alėja 31 Nr.

K. V. C. Vyriausioji Valdyba.

P. S. Kitus laikraščius prašome persispausdinti.

Mohametonai stebisi mūsų tikyba.

Neseniai per prancūzų patriotinės iškilmės dalyvavo ir du mohametonai, Marokko sultono pasiųsti. Po iškilmų, pirma negu Prancūziją aplėdo, abu mohametonai nutarė atlankyti Ljurdą, tą garsiąją stebuklų vietą. Tuo laiku Ljurde buvo didelės žmonių minios, kurios šaukėsi Šv. Panelės pagalbos. Išvydę mohametonai ilgas maldininkų procesijas su žvakėmis ir žibintuvais rankose, nustebę šiaip pasakė savo palydovui, vienam prancūzų karininkui: „Ir jūs tikite į Dievą. Tai parodo, kad jūsų tauta nėra kvalesnė už mūsų.“

Millerand gina vienuolynus.

Ornes (Prancūzijoje) departamento kandidatas į senatą ir buvusis prezidentas, Millerand, reikalauja, kad 1905 m. išleisti įstatymai būtų atšaukti, nes jie gina vienuolynams steigti mokyklas ir jas laikyti. Jo

reikalavimas ne be pamato. Millerand, būdamas mokslininkas, nurodo, kad Bažnyčios nuo nuo valstybės atskyrimas draudžia bet kokią religiją šelpti, globoti, bet jokių būdu tas atskyrimas negali reikšti, kad valstybė taptų atviru Bažnyčios priešu. Neleidime vienuolynams mokyklų steigti apsirėiskia kaip tik didelė Bažnyčiai neapykanta. Be to Millerand įrodinėjo, kad įstatymas apie sąžinės laisvę, garantuoja pilną teisę ir laisvę religinėms pareigoms atlikti.

Žymus valstybės vyras stoja į Benediktinų ordeną.

Žymus kiniečių diplomatas — politikas Lou, žmonai mirus, nesenai įstojo į Benediktinų vienuolyną Laphem'e. Lou jau prieš keturias dešimtis metų darbavosi politikos dirvoj. Buvo karo pasiuntiniu Petrapilyje, Hagoj pasiuntiniu, Kinų ministerių kabineto pirmininku, Užsienų ministeriu ir kinų konsularinės akademijos direktorium. Po karo Verlaso sutartį pasirašė jis kinų valstybės vardu. O paskesniuoju laiku jis buvo pasiuntiniu Berne kinų delegatu Genevoj.

Vieno ministerio atsivertimas.

Vis mes dar gerai nesuprantan katalikiškos spaudos reikšmės. Pažiūrėkime gi kaip ji yra visiems reikalinga. Olkchamos ministeris Wallace skaitė „Southwest Courier“ ir kitus katalikų laikraščius. Dabar šis ministeris, jo žmona ir vaikučiai priėmė katalikų tikėjimą. Wallace atsivertęs labai apgailestavo, kad katalikams labai mažai jų spauda terūpi, Katalikų laikraščiai neprasiplatinę; ypač mažai kas katalikų laikraščių teskaito iš kitatikių, protestantų ir kitų ir taip jiems sukliudo grįžti prie tikro Kristaus tikėjimo vėl prie motinos Bažnyčios prisiglausti. Wallace jau prieš dvejus metus susidomėjo katalikų Bažnyčia ir nuodugniai tyrė jos tiesas. Dabar jis viešai stojo ginti katalikus per įvairius laikraščius.

Stebuklingas pagijimas Liurde.

Praėjusiais metais Liurde pasveiko neišgydomo vėžio kankinama Dolet. Po to ji buvo ištirta ir gydytojai vienu balsu nusprendė, kad Dolet yra visai išgyjus. Šiemet, nuo pagijimo metams praslinkus, 9 gydytojai vėl ją ištyrė ir rado vėl visai sveiką. Gydytojams buvo užduoti trys klausimai: Ar Dolet iš tikrųjų turėjo neišgydomą vėžį? Visi 9 gydytojai pripažino, kad turėjo. Ar dabar Dolet sveika? Taip pat visi gydytojai pripažino, kad ji sveika. Ar galėjo išgyjimas įvykti natūraliu, paprastu, gamtiniu būdu? Ir vėl gydytojai vienu balsu atsakė, kad išgyjimas yra stebėtinai gali būti ir antgamtinis.

Šv. Antanas stebukladaris.

Viename Italijos kaimely gyveno keletas šelmynų, kurios ypatinai garbindavo Šv. Antaną. Kaime gyveno viena neturtinga šeima, kurios vienintelis maitinimosi šaltinis buvo uždarbis vieno šelmos nario, kurs pašte tarnavo. Pagaliau ir šis neteko vietos. Tada visa šeima šaukėsi Šv. Antano pagalbos. Jie visi pradėjo noveną prie šv. Antano. Trečią val. naktį pasibeldžia į pirkelės duris jų sūnus, kurs

buvo netoliese šio to pasiteirauti išvykęs. Sūnus su džiaugsmu pradėjo tėvams šaukti, kad jis gavęs čia pat vietą — tarnystę. Kas galėjo aprašyti jų visų džiaugsmą, visi taigė novena, dėkodami Šv. Antanul už greitą išklausymą.

Arkivyskupas Curley apie madas.

Viename Amerikos katalikų moterų susirinkime Baltimores arcv. Curley štai kaip apie madas išsireiškė: „mados reikalauja, kad mes ant savo kūno nuodėmių našta nešiotumėm, aš gi reikalauju nuo visų mūsų katalikų mesti madas. Dabar yra laikas man žodį tarti. Aš negaliu ilgiau tylėti, kad savo pareigos neįželsčiau. Moteriškos mados beveik kasdien eina blaurn. Jūs visi ir visos tai matot ir negalite nepastebėti. Einant gatvėmis jums norint nenorint tenka matyti šie nepadorumai. Mergaitės, Panelės visai tarsi be gėdos ir be sąžinės išmetinėjimų gatvė vyrams rodo, kad jos seka paskutiniąsias madas“.

Iš Škotijos.

Vieno darbininko duktė, turėdama 25 metus amžiaus 1925 m. lapkr. 24 dieną pasimirė. Šiandien gi visai rimtai rengiasi prie jos priskyrimo į palaimintųjų skaičių. Kasdien prie karsto randasi minios žmonių, prašančių mimosios užtarimo. Mergaitė nuo pat kūdikystės buvo linksma, maloni, gailestinga, dievota, buvo net bemananti ištekti, bet sužinojusi apie vyro darbus, atsisakė nuo jungtinių ir įstojo į klirasių vienuolyną Londone. Dideli galvos ir gerklės skausmai, kuriuos ji su džiaugsmu kėsdavo, pakirto jai gyvybės siūlą. Visi, kurie, ją pažino negali atsigėrėti mergaitės kantrumu, linksmumu ir jos meile į Dievą ir artimą. Melskimės ir prašykime ir mes, kad sulauktum naujos šventosios mūsų užtarėjos Margaretos Sinclair.

Iš Meksikos vis dar liūdno naujienos.

Katalikų persekiojimai Meksikoje dar tebesitęsia visu baisumu. Los Altose vienas generolas nesenai liepė nukankinti 37 moteris. Kitaime mieste San pilian kareiviai nužudė tėvus, paskui neapsakomai kankino mušė jų dukterį, dešimties metų mergaitę kituose miestuose persekiojo visus, kurie tik viešai pasirodydavo katalikais esą. Jau ir tuos laiko kaip didžiausius nusikaltėlius, pas kuriuos rožančių randa. Ir tai visa dedasi mūsų „laisvės amžiuje“. Mes katalikai tokių dalykų neturėtume užmiršti, kad ir pas mus kartais to neįvyktų, o už mūsų brangius brolius meksikiečius bent pasimelskime širdingai.

Pirmąjį kiekvieno mėnesio penktadienį Jėzuitų bažnyčioj Kaune už „Žvaigždės“ skaitytojus ir rėmėjus laikomos yra šv. Mišios.

Leidžia Tėvai Jėzuitai — Redaktorius T. J. Bružikas S. J.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms gruodžio mėnesio dienoms

1. Pal. Edmundas Caplon ir jo draugai kent. Iš Jėzaus Dr. Kad Jėzaus Vardas būtų visur glnamas, nors reiktų už tai ir gyvybę atiduoti.

2. Šv. Jėzaus Širdies penktad. ad mūsų šalis susilauktų kuo daugiausia kilnių ir pasišventusių apaštalių iš unių ir vienuolių tarpo.

3. Šv. Pranciškus Ksaveras iš Jėzaus Dr-jos. Kad kilnių nusto- tų persekiojė katalikų misijonierius.

4. II Adv. sekm. Šv. Petras Auksaburnis — Mėn. Globėjas. Kad visi, jauni ir seni būrais artintusi prie Švenč. Sakramento.

5. Šv. Sabas, vien. Kad vienuoliai tobulai išlaikytų neturto skaistybės ir klusnumo apžadus.

6. Šv. Nikalojaus vysk. Kad Dievas suteiktų vyskupams pirmųjų apaš- talių dvasios.

7. Šv. Ambrozijus vysk. ir Bažn. Dak. Kad žmonės susirūpintų šv. Mišlių ir pamokslų klausymu.

8. Nekaltas Švenč. Panelės Prasidėjimas. Nekaltybės išlaikymas. Švenč. Panelės garbinimas ypač mokslus einančios jaunuomenės tarpe.

9. Šv. Petras Furler'is. Kad išgelbėtų Dievas žmones nuo neverto priėmimo Švenč. Sakramento.

10. Švenč. Panelės namo perkėlimas. Kad katalikai puoštų savo namus Jėzaus, Marijos ir šventųjų paveikslais.

11. III Advento sekm. Kad vi- sas Lietuvos jaunimas būtų gerai auklė- jamas šeimynose, draugijose ir mokyklose.

12. Šv. Hermogenas ir jo draugai kent. Kad kantriau neštų kiekvienas savo jam duotą kryželį.

13. Šv. Lucija merg. ir kent. Kad prasiplatinę žmonėse pamaldumas į Šv. Sakramentą.

14. Šv. Vijatorius, vysk. Kad suprastų žmonės, jog pasninkų nelaikymas yra sunkus nusidėjimas Bažnyčiai kartu ir Dievui: „Kas jus niekina, mane niekina.“

15. Šv. Kristina. Kad sumažėtų pasauly papiktinimų skaičius.

16. Šv. Euzelijus, vysk. Kad priešingos tikėjimui ir dorai knyges iš- nyktų iš Lietuvos.

17. Šv. Lozorius, vysk. Kad nepadorūs teatrų vaidinimai ir kinų pa- veikslai paliautų žudę mlesto gyventojų sielas.

18. IV Advento sekm. Už tuos visus, kurie praradę šv. tėvų tikėjimą ir patys jo neieško.

19. Šv. Nemezijus vysk. Kad Dievas saugotų nuo nelaimingų atsitiki- mų žimos metu.

20. Šv. Filogonas, vysk. Kad ir Lietuvos šeimynos vis labiau ir labiau imtų aukotis Saldžiausajai Jėzaus Širdžiai.

21. Šv. Tomas Apašt. Kad dvasiškai padėtų apaštalaui pasaulie- čiai žmonės.

22. Šv. Flavijus kent. Kad paskutines Advento dienas žmonės pra- leistų tinkamam prisiruošimui prie Kalė- dų švenčių.

23. Šv. Viktorija, merg. ir kent. Už atsivertimą keletos paklydusių kunigų.

24. Kūčios. Šv. Delfinas vysk. Kad šioj dienoj žmonės užmirštų visus įžeidimus, dovanotų vienas kitam nuo- skaudas ir vėl jaustųsi visi esą broliais Kristuje.

25. Viespaties Jėzaus Užgi- mimo Šventė. Kad nuo Naujų Metų į kiekvieną katalikišką šeimyną pareitų bent vienas geras kat. laikraštis.

26. Šv. Steponas kent. Kad žmo- nės neižleistų Dievo per dideliais pasi- linksminimais, o ypač kad pamestų gerę svaigluosius gėrimus.

27. Šv. Jonas apašt. Kad šv. Evangelijos mokslas pasiektų visus pa- saulio kraštus.

28. Šv. Nekaltų Bernelių Už Mažučius vaikelių, ypač, kad didėtų Eu- charistijos Karžygių, Angelo Sargo ir kitos geros kat. vaikelių draugijos.

29. Šv. Tomas iš Kanturacijos. Kad gabūs, bet neturtingi vaikučiai rastų geradarį išelti mokslus.

30. Šv. Feliksas popž. ir kent. Dėkoti Dievui už malones visų praėjusių metų.

31. Šv. Silvestras. Gallestis už padarytas praėjusiais metais nuodėmes ir prašyti ateinančioms metams Dievo palai- minimo. Už visus šiemet mirusius M. A. narius.

Kasdieninė M. A. narių maldelė gruodžio mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aš Tau aukuju per nekaltą Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukuju juos Tau, kad visi krikščionys katalikai pažintų švenčių vertę ir jų reikala ir, jeigu jau meilė ko nepatrauktų prie bažnyčios lankymo, tai nors baimė Viešpaties atidarytų visiems akis, kad nepatektų į gyvojo Dievo rankas. Taip pat aukuju ir tomis intencijomis, kurios šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlaides 1) vieną kurį mėnesio penktadienį, 2) Mėnesio globėjo dieną, 3) laike kiekvienos Permaldavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų priminėjama ir 4) dar vieną mėnesio dieną, kurią pats M. A. narys gali laisvu noru pasiskirti.

AUKOS MISIJOMS

Katalikų misijos šiais laikais šaukiasi pasišventusių apaštalybų Linksmosios Naujienos šviesa privalo pasiekti ir pačius tamsiuosius pasaulio kraštus. Juk Kristaus mestoji ugnis turės uždegti visą pasaulį. Ši apaštališkąją darbą savo aukomis remia visi, kurie tik savo malda, žodžiu ar darbu prisideda prie to Kristaus karalystės plėtimo pasaulyje.

Grynais pinigais ši mėnesį aukojo: Ona Juozapavičaitė — 8 lt. Ona Naujokytė — 5 lt. ir sidabrinių pinigų, Marijona Blažienė — 5 lt., A. Kačiukytė — 2 lt., p. X — 11 rub., rusų ir 19 vok. markių sidabru ir Joanna Kazlienė — sidabro 12rub.

Pašto ženklais ir senų pinigų rinkiniais aukojo: Kun. Ad. Lastauskas, Kun. J. Adomaitis, Kun. E. Vaišnoras, Kun. Ed. Vaišnoras, Kauno Metropolijos Kun. Seminarijos auklėtiniai, Mykolas Seretavičius, Ad. Libeckas, Mat. Leišius, K. Slavinskas ir Kazys Čepulis su savo geraja motinėle.

Kat. misijų geradarės šiuo sykiu garbingai atstovauja šios aukotojos: Veiverių ir Pašvitinio tretininkės, Adelija Lamsargaitė (naminės drobės), Uršulė Jankauskaitė, Rozalija Eidukaitė, Veronika K., Gareckaitė Marijona, A. Kačiukytė, T. Rimgailytė, Pr. Gužinskaitė, Marijona Pupeikytė, Antosė Sežienė, Darata X., M. Vidžiūnienė, D. Šaltonytė, Mar. Budzinauskaitė, Kost. Tamošiūnaitė, Pranciška Morkvinaitė, J. Kanselinė, O. Žigulytė, Marijona Sadukienė ir Ona Galinčauskaitė. Kunigunda Vėgnerienė, Ant. Naujokaitė, O. Butkytė, O. Baltaragaitė, M. Misiūnaitė, Anast. Zarembaitė, R. Misiūnaitė, Ieva Dubickienė, Juzė Albanavičienė, A. Pupelagaitė, Kotr. Ignatavičienė, B. Kuprienė, A. Libonaitė su „geros valios“ žmonėmis, Anastazija Bulotaitė, Ieva Beržonskaitė, M. Galminienė, M. Zylienė, O. Kontenaitė, M. Paukštienė, J. Zarankienė, Dom. Bliujukė Magd. Ramanauskienė, Marj. Malūnavi-

čaltė, M. Dziedulionytė, Akvilė Klebonaitė, Michalina Kopustienė, M. Aleksienė, Magd. Alekslūtė, M. Maksvytaitė, M. Adomaitytė, Agnietė ir Rožė Alekslūtės, M. Rudzevičaitė, J. Dailidukė, T. Vinteriukė, Pr. Žasalienė, A. Venienė, seserys Naujokaitės, O. Smailienė, M. Žemaitaitienė, A. Sutkuvienė, M. Venskūnienė, Ieva Merčaitienė, O. Sabienė, U. Marušauskaitė, M. Naujokaitienė, A. Karalienė, A. Bandžiūtė, M. Baltrušaitienė, Gabrina Puidokienė, P. Skatikaitė, M. Valevičienė, M. Bložytė, G. Jakauskaitė, Eufrozina Žekonienė, p. Rizgevičienė, p-lė Strimaitytė, U. Tiškevičienė, T. Bagdonienė, T. R. Lygumietė, Zofija Munaitė, M. Citavičaitė, P. Kazekavičaitė, Zofija Valionienė, E. Viršilaitė, M. Lapinskaitė, B. Razmaite, B. Knabikienė, B. Smilgaitė, O. Sakalauskienė, U. Gėrikaitė, Laugminienė Janavičienė, P. Juodeikaitė, E. Grigienė, Ona Koškinienė, B. Mikužienė, A. Narbutienė, M. Norkevičienė, Ieva Galminaitė, O. Kripaitienė, B. Keršienė, A. Šaltienė, B. Sidabraitė, Jakštienė, A. Ažuolienė, B. Paulikienė, Videikienė, O. Lazdauskienė, K. Dvariškienė.

Visiems aukotojams ir kat. misijų rėmėjams tariame nuoširdžiau-
sia padėką.

„Žvaigždės“ Redakcijos

Misijų Skyrus.

Redakcijai atsiųstos knygos

1. Šventojo Senojo įstatymo istorija. Parašė Doc. Pr. Penkauskas 4-sis pataisytas leidimas Kaunas, 1927. 151.

Mokiniams ta knygtė be abejo tinka. Skaitoma lengvai. Knygtės pavadini-
mai ir atskirų dalių išdėstymas gražus ir tikslingas. Knygtė padorlė ir gražiai
išleista.

2. Dvasiškoji išpažintis. Prel. Dambrauskas. 160 151. Kaunas, 1927.

Šių knygučių turinys yra labai gražus ir be galo naudingas; pamokina, kaip
reikia savo ydas naikinti ir įsigyti dorybių. Mūsų žmonės ją be abejo netrukus išsi-
grabsys iš knygynų.

3. Das Hohe Lied. Übersetzt u. erklärt von Athanasius. Miller O. S. B. Vrlg T. Hanstein Bonn 1927. Kaina 2, 70. RM.

Tikrai mokslingai atliktas darbas. Įžanga duoda gražių paaiškinimų, kaip ta
knyga reikia suprasti, nurodoma jog čia nežemiška mėlė yra aprašoma, bet Kristaus
ir Jo Bažnyčios. Jei kas tokią mėlę suprasdamas tą giesmių giesmę skaitys, aiškiai
pamatys, kaip Kristus myli savo Sužieduotinę Bažnyčią, ir kaip Bažnyčia myli Kristų.

Kalba graži, aiškinimai rimti, mokslingi, bet suprantami.

4. Anton Heinen „Von allsäglichen Dingen.“ Ein Büchlein der Bildung
und der Lebensweisheit für den werktigen Mann. Volksvereins — Verlag M. Glad-
bach. 356 psl. Kaina 3 00 RM.

Knygtė be galo graži, rimta. Kalbama ten apie kasdieninius dalykus: šeima-
nų, nekaltybės, vylumų, savęs nusigėlėjimų. Bet ar visiems tie kasdieniniai dalykai jau
yra tokie priprasti? Klek rasi žmonių, jaunų vaikų, kurie net retkarčiais savęs nebe-
nusigėli, kurie ne nebemano būti dorais, nekaltais jaunikačiais. Tą knygtę labai
patariame skaityti ir dažnai atsiversti kas ir nesunku bus, nes atskiri straipsneliai
yra labai trumpi, o pati kalba graži ir lengva.

5. Priester und Mission Jahrbuch der Unio cleri pro missionibus
in den Ländern deutscher Zunge. 1927/ 80 146 psl. Aachen.

IV.

Mes patys čia Lietuvoje tiek turime darbo, kad nedaug tegalvojame ir terašome, kaip reikia krikščionybė padėkim Afrikoje negrams, Kinijoje ar Japonijoje platinti. Tų žmonių nereiktų užmiršti, kurie neturi krikščionybės. Ir nuostabu, kame nėra krikščionybės, ten kaip ir nėra kultūros, ten dar žmonės žmonių mėsą valgo, ten dar moteriškė tebėra vergė, ten dar naujai gimusius vaikus, ypatingai mergaites, kurių stambeldžiai negerbia, į duobes meta ar kur kitur deda, ten dar blaurliausius stabus žmonės tebegarbina ir vis jiems savo rankų pirštus bučiuodami bučkį stūčia. Jei mes misijonieriai į tuos kraštus negalime slysti, tai darykime tą, ką galime. Mes galime už tuos nelaimingus žmones pasimelsti. Yra žmonių, kurie nežino už ką melstis Melskimės už mįstijas. Sukalbėkime ražančių, priimkime Šv. Komuniją tai intencijai, jausime daugiau ir pamaldumo ir daug naudos atnešime vargo žmonėms, kurie ilg šiol taip dar tebegyvena, lyg kad jie nėra žmonės. Pasiskaitę „Priester u. Mission“ pamatysime, ką kiti daro šioje srityje, tada ir mes nenorėsime nuo jų atsilikti.

6. Katoličeskij Vremennik. Kniaga pervaja, Izd. O-va sv. Joanna Zlato-ustago. Pariz. 1927 m. 80 155.

Vargšai rusai labai yra suvarę. Kame jų dabar nesama? Kuriuose Europos miestuose jie dabar nekenčia, nebadauja? O tiems vargams galo vis dar nematyti. Nenuostabu, kad rusai viens kitą visokiais būdais ramina ir mokina, kaip reikia kentėti ir ką tie vargai žmogui duoda. Tam tikslui ta knygutė ir yra parašyta. Pirmame straipsnyje yra surinkta, ką šventieji ir kiti yra pasakę apie kančias, apie jų vertę. Paskutinis kalba, kaip Ugandos kankiniai bekentėdami sau dangų pelnė. Tik reikia mokėti kentėti. Knygutė verta pasiskaityti visiems, kurie tik nepamiršo rusų kalbos.

7. Grečeskij raskol. Sviasč. I. Busk. Francuzskij perevod. Pariz 1925 173 pusl. kainą 5 lit.

Visi, kurie mokslingai nori patirti, kaip, kokiu būdu ir dėl ko Graikų Bažnyčia atsiskyrė nuo Romos, mielai noru pasiskaitys iš šitos knygos. Dalyko rimtumui atitinka ir aprašymas, ir pagrindingas rimtumas, ir aiškumas. Kalba gera. Tai gi visiems patariame šitą knygą skaityti. Patys rusai jau supranta, kad jie nutolę nuo tikrosios Motinos — nuo Romos — į vargą įklimpo. Ogi mes katalikai, turėdami tikrąją Motiną, prie jos dar širdingiau glausimės ir už kitus juo širdingiau pasimelsime, kad ir jie grįžtų prie savo senosios Motinos — Kat. Bažnyčios.

8. Vo Christie Isusie Sviasč. Raul Danilevskoj. Pariz 1927 134 psl. Plus.

Dvasiškam pasiskaitymui ta knyga labai tinka. Kalba graži, žinoma, iš Lappo Daniliauskaitės to galima ir laukti, nes ji yra gera rašytoja. Tai yra labai simpatinga moteriškė, kuri savo dideliuose varguose mums atrodo dar kilnesnė ir garbingesnė. Ji nesenai Romoje Jėzaus Širdies sesučių vienuolyne perėjo į Katalikų Bažnyčią.

9. Benigsen Georgij, „K voprosu o dejstvitenosti Anglikanskago Sviasčerstva“. Išleista ten pat. 126 psl. 4 lit.

Po karo ir net jau paties karo laike žmonės pamatė, kad vienas tarptautiniais susivažiavimais ir susirinkimais mes talkos ir tautų vlenybės nepasileksime. Tada pradėta ieškoti tos vlenybės tikybos srityje. Sakoma, gal kartais tikyba mums padės susivienyti. Bet deja. Čia dar daugiau skirtingumų esama! Štai, kad ir šiame klausime. Kokį yra atskirų tikybų kunigai, ar jie yra kilę tiesiog nuo pačių apaštalų, ar ne? Ar jie turi tikrus šventimus?.. Tačiau tais klausimais iki šiol dar vis neprieta nė prie jokio susitarimo. Katalikai ir pravoslavai tikrai turi kunigus, kurie gali išvesti savo kilmę nuo apaštalų laikų. Anglikonai kunigai irgi norėtų pasiekti apaštalų laikus, bet jiems tai nesiseka įrodyti. Katalikų Bažnyčia jų kunigų nepripažįsta tikrais, kas ir šioje knygutėje istoriškai ir dogmatiškai yra įrodyta. Knygutė verta pasiskaityti.

Geriausiai aprūpinsi save ir vaikus, pasidėdamas pinigus ŪKIO BANKE. Turtas penkiolika milijonų litų. Moka aukštus nušimčius. ŪKIO BANKĄ rasi apskrities mieste.

Kilnūsiai Skaitytojau! Jei nori į Lietuvos šeimynas įnešti daugiau krikščioniškos meilės ir šviesos, tai atsidėjęs apaštalauk, platindamas mėnesinį *Svenč. Jėzaus Širdies laikraštį „Žvaigždę“!*